4 Ερωτικές Ιστορίες

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΒΙΑΣΜΟΥ

Ένα Βροχερό Απόγευμα Και Πολλές Ηλιόλουστες Μέρες

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ελένη και Μενέλαος

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

4 Ερωτικές Ιστορίες

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Ντόβας

1. Ένα Βροχερό Απόγευμα και Πολλές Ηλιόλουστες Μέρες
2. Ο Εκδότης
3. Απόπειρα Βιασμού
4. Ελένη & Μενέλαος

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ: https://www.pexels.com/
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ: Γιώργος Ντόβας
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γιώργος Ντόβας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Λυδία Γερμανού
ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: CreateSpace, a DBA of On-Demand Publishing, LLC. North Charleston, SC USA

Δεν ενδείκνυται για ανηλίκους

Έκδοση: Αθήνα, Γενάρης 2018

author@homoastralis.org
https://homoastralis.org/yorgosbooks.htm
https://www.facebook.com/YorgosBooks/

ISBN:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

Ένα Βροχερό Απόγευμα και Πολλές Ηλιόλουστες Μέρες

Προεπισκόπηση

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

Ο Γιώργος Ντόβας, γεννήθηκε στο Βόλο.

Έχει σπουδάσει Ηλεκτρονική και Επιστήμη Υπολογιστών.

Είναι Σύμβουλος Πληροφορικής και Επικοινωνιών, Συγγραφέας Βιβλίων και Θεατρικών Κειμένων, Σεναριογράφος και Ερευνητής Παράξενων Φαινόμενων.

Δημιουργεί Ψηφιακά Έργα Τέχνης και γράφει διάφορα Παράξενα και μη, Βιβλία.

Έχει γράψει τα βιβλία, Κλαίρη – Έρικα – Κλειώ (Τριλογία), Ελένη & Μενέλαος, Ένα Βροχερό Απόγευμα και Πολλές Ηλιόλουστες Μέρες, Ο Εκδότης, Απόπειρα Βιασμού, 4 Ερωτικές Ιστορίες, Αναγέννηση, Η Πολιτικός, Χέρμα, Η Νύφη.

Το πρώτο βιβλίο της τριλογίας Κλαίρη – Έρικα – Κλειώ, καθώς και το Ένα Βροχερό Απόγευμα και Πολλές Ηλιόλουστες Μέρες, έχουν μεταφρασθεί στα Αγγλικά και κυκλοφορούν παγκόσμια.

Μιλάει Αγγλικά, Γαλλικά και Γερμανικά.

Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Web: https://homoastralis.org
email: author@homoastralis.org

Περιεχόμενα

1. Ένα Βροχερό Απόγευμα!

Ήταν ένα βροχερό απόγευμα.

Είχε ξεκινήσει με το αυτοκίνητο του, για άλλη μία "αγγαρεία" της γυναίκας του.

«Πήγαινε στην μαμά. Έχει μαγειρέψει ντολμαδάκια. Και στο γυρισμό πέρνα από το Σουπερμάρκετ, να πάρεις τυρί και ζαμπόν για κανένα τοστάκι» Του είπε στο τηλέφωνο.

Και αυτός όπως πάντα χωρίς αντίρρηση, σηκώθηκε να πάει.

Μόλις είχε αρχίσει να βρέχει. Μία ηλίθια σιγανή μακρόσυρτη βροχή η οποία ίσα-ίσα που έβρεχε το δρόμο για να γλιστρά καλύτερα.

Στο ραδιόφωνο έπαιξε το "Where is my Mind" των Pixies. Αυτό το τραγούδι εκείνη την στιγμή, ταίριαζε απόλυτα με την διάθεση του. Ούτε παραγγελία να το είχε κάνει.

Στο παράδρομο του σταθμού του Μετρό της Δούκισσας Πλακεντίας είχε σχετική κίνηση. Από μακριά είδε μία κοπελίτσα με σορτσάκι, σανδάλια και μπλουζάκι, να περπατάει μέσα στην βροχή. Ήταν μία δεκαεπτάχρονη το πολύ, συνηθισμένη κοπελιά. Συνήθως δεν έδινε σημασία. Ήταν πολύ επιλεκτικός, εγκεφαλικός σε βαθμό κακουργήματος, για να σκεφτεί να πειράξει ή να προσπαθήσει να κάνει "καμάκι" σε κοπέλα στο δρόμο. Και μάλιστα, αυτής της ηλικίας. Δεν το είχε κάνει κυριολεκτικά, ποτέ του.

Αυτή την φορά όμως ήταν διαφορετικά. Κάτι τον ώθησε και χωρίς να το σκεφτεί καν, έκανε δεξιά και μόλις έφτασε στο ύψος του δρόμου που ήταν η κοπέλα, σταμάτησε. Άνοιξε το παράθυρο και της είπε:

«Θέλεις να σε πάω κάπου;»

Η κοπέλα χωρίς καν να γυρίσει να τον κοιτάξει και χωρίς να μιλήσει, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου του και μπήκε μέσα.

Την παρατήρησε με την άκρη του δεξιού ματιού του. Είχε σκούρα κόκκινα μαλλιά. Καλοφτιαγμένα πόδια. Πλούσιο στή-

θος για την ηλικία της. Τα μαλλιά της όπως και το μπλουζάκι της, ήταν βρεγμένα.

Ξεκίνησε το αυτοκίνητο. Στα πενήντα μέτρα ήταν το φανάρι.

«Στο φανάρι δεξιά» Του είπε.

Δεν μίλησε. Έστριψε στο φανάρι. Η κοπέλα κοιτούσε μόνο μπροστά. Τέσσερις γωνίες πιο κάτω, μίλησε ξανά.

«Στρίψε δεξιά»

Μετά από πέντε με έξη γωνίες αριστερά ήταν ένα πάρκο και δεξιά ένα σχολείο.

Λόγω ώρας και βροχής ήταν και τα δύο έρημα.

Μόλις έφτασαν στο ύψος του πάρκου, του είπε να σταματήσει.

Σταμάτησαν και ήταν η πρώτη φορά, που γύρισε να τον κοιτάξει.

Το πρόσωπο της ήταν καλοφτιαγμένο, αλλά δεν είχε κάτι ξεχωριστό. Αυτό που ήταν εντυπωσιακό όμως, ήταν τα μάτια της. Είχαν μία πολύ περίεργη απόχρωση μεταξύ πράσινου και γαλάζιου. Και το πιο περίεργο ήταν, ότι ήταν διαφορετικά. Η δεξιά κόρη ήταν περισσότερο γαλάζια και η αριστερή περισσότερο πράσινη. Ακόμη είχαν ένα περίεργο βάθος πεδίου. Ήταν σαν να έβλεπες μέσα σε τούνελ.

Τον κοίταξε ξανά στα μάτια. Αισθάνθηκε άβολα, αλλά δεν μπόρεσε να πάρει τα μάτια του από τα δικά της. Ήταν σαν να τον είχε μαγνητίσει.

Χωρίς να μιλήσει, ακούμπησε το δείκτη του αριστερού της χεριού στον δεξί του κρόταφο και τον δείκτη του δεξιού χεριού της στον αριστερό κρόταφο του. Το αίσθημα ήταν πρωτόγνωρο. Μία ζέστη τον πλημμύρησε. Ένοιωσε μία ροή από ενέργεια να περνάει μέσα στον εγκέφαλο του και μετά σε όλο του το σώμα. Ένοιωσε κάθε κύτταρο του να γεμίζει από ενέργεια.

Η όλη διαδικασία δεν κράτησε πολύ. Πενήντα - εξήντα δευτερόλεπτα. Μετά η κοπέλα, πήρε τα χέρια της από το κεφάλι του. Εξακολουθούσε όμως να τον κοιτάει, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι, ότι έγινε, έγινε καλά.

Οι κόρες των ματιών της τώρα είχαν αλλάξει χρώμα. Είχαν πάρει μία απόχρωση ανοικτού κόκκινου.

«Ακολούθα τις οδηγίες και δεν θα έχεις να ανησυχείς για τίποτα πλέον» Του είπε, άνοιξε την πόρτα, κατέβηκε από το αυτοκίνητο του και απομακρύνθηκε.

Έμεινε εκεί για λίγα λεπτά, προσπαθώντας να εξηγήσει τι είχε συμβεί. Ήταν λάτρης του παραφυσικού, του φανταστικού και της επιστημονικής φαντασίας. Είχε διαβάσει και είχε δει σχεδόν τα πάντα. Άλλο όμως να τα διαβάζεις και άλλο να έχεις εσύ ο ίδιος μία παρόμοια εμπειρία.

Στο μυαλό του όπως και στο κορμί του δεν υπήρχε πια ίχνος από αυτό που είχε νοιώσει. Και ήταν απόλυτα σίγουρος ότι το είχε βιώσει και δεν το είχε φανταστεί. Προσπαθώντας να βρει μία εξήγηση και ανακαλώντας στην μνήμη του παρόμοια περιστατικά που είχε διαβάσει, κατέληξε ότι η ενέργεια που είχε νοιώσει, ήταν μία μορφή βιοενέργειας.

Καλά μέχρι εδώ. Αλλά γιατί σε αυτόν, με ποια κριτήρια και με ποιο σκοπό. Ακόμη τι εννοούσε η κοπέλα, όταν του είπε: *«Ακολούθα τις οδηγίες και δεν έχεις να ανησυχήσεις για τίποτα πλέον»* Ποιες οδηγίες έπρεπε να ακολουθήσει;

Μην μπορώντας να βρει τουλάχιστον εκείνη την στιγμή μία εξήγηση, αποφάσισε να συνεχίσει τον δρόμο του, για την “αγγαρεία” της γυναίκας του.

Πήγε στην πεθερά του, η οποία με την σειρά της τον αγγάρεψε (οικογενειακό τους ήταν φαίνεται) να πάει “πεσκέσι” στην αδερφή της. Στον γυρισμό σαν “καλό” παιδί πήγε στο Σουπερμάρκετ. Από το Σουπερμάρκετ κάλεσε την γυναίκα του, η οποία ως συνήθως κάτι είχε ξεχάσει και επέστρεψε σπίτι.

Η 13χρονη κόρη του, του ανακοίνωσε τα νέα της σχέδια, να μην δώσει πανελλήνιες, αλλά να πάει σχολή κομμωτικής που δεν ήθελε εξετάσεις. *Δύο μαθήματα έχει δώσει για πρώτη φορά,* σκέφτηκε, *και ήδη προσπαθεί να αποφύγει τις πανελλήνιες και ας είναι μετά από έξη χρόνια.* Εκείνος όπως πάντα, γνωρίζοντας άλλωστε ότι μέχρι τότε θα έχει αλλάξει πολλές φορές σχέδια,

την εμψύχωσε λέγοντας της ότι, θα την στηρίξει εφ' όσον συμφωνεί με την απόφαση της και είναι ρεαλιστική.

Η γυναίκα του, μόνιμη αντιρρησίας, ανικανοποίητη και ενίοτε με κακίες, έφερε τις αντιρρήσεις της, ως συνήθως.

Δεν έδωσε πολύ σημασία και πήγε στο γραφείο που διατηρούσε στο σπίτι του. Το γραφείο του, ήταν πολύτιμο, γιατί του εξασφάλιζε τον προσωπικό του χώρο και συνήθως την ησυχία του. Η δικαιολογία της δουλειάς ήταν αρκετή για να αποστασιοποιείται και να μπορεί να ισορροπεί ανάμεσα σε δύο "έφηβες". Η μία πραγματική και άλλη "εικονική", αλλά χειρότερη από την πρώτη.

Ασχολήθηκε με κάτι εκκρεμότητες που είχε και προς το παρόν ξέχασε το περιστατικό.

Το απόγευμα κύλησε και ήρθε το βράδυ με την συνηθισμένη ρουτίνα του. Συνεχόμενη πίεση και υπενθύμιση στην κόρη του να πάει για μπάνιο και μετά για ύπνο. Η τακτοποίηση της κρεβατοκάμαρας (έστρωνε πάντα εκείνος το κρεβάτι και ταχτοποιούσε τα μαξιλάρια), η ασφάλιση πορτών και παραθύρων για την νύκτα και το τελικό ξάπλωμα της γυναίκας του για ύπνο.

Εκείνος πάντα έμεινε στο γραφείο του και έβλεπε κανένα επεισόδιο των αγαπημένων του σειρών ή καμιά ταινία μέχρι να χαλαρώσει και να νυστάξει. Εάν δεν νύσταζε αρκετά, δεν μπορούσε να κοιμηθεί καλά.

Έτσι έκανε και εκείνη την βραδιά. Είχε σε εκκρεμότητα κάποια επεισόδια από τον 10^{ο} κύκλο του Supernatural και είπε να τα δει.

Εκείνη η βραδιά όμως δεν έμελε να είναι σαν τις άλλες.

Δεν είχε προλάβει να ανοίξει το αρχείο με το επεισόδιο που ήθελε να δει και ξαφνικά κάτι έλαμψε στο μυαλό του. Γεννιόντουσαν από το πουθενά οδηγίες που τον προέτρεπαν να ανοίξει συγκεκριμένα sites στο Διαδίκτυο.

Το πρώτο ήταν μία διάσημη τράπεζα στην Σλοβενία. Αυτή την ήξερε, γιατί την χρησιμοποιούσε ένας συνεργάτης του, ό-

ταν του έστελνε εμβάσματα, για κάτι εργασίες που έκανε στο Διαδίκτυο.

Σαν «αυτόματο», πληκτρολογούσε χωρίς να σκέφτεται.

Το URL της τράπεζας. Όνομα χρήστη, συνθηματικό, PIN, αριθμός πιστοποίησης, αριθμός επαλήθευσης. Εκείνη την στιγμή πρόσεξε ότι η IP του υπολογιστή του είχε αλλάξει. Χρησιμοποιούσε τώρα μία Ιδιωτική Εικονική IP, η οποία έδειχνε ότι ήταν στην Ελβετία. Η Τράπεζα του έστειλε το μήνυμα ότι είχε αποδεχτεί τα διαπιστευτήρια του και μπορούσε να κάνει συναλλαγές μέχρι 150.000 Ευρώ ανά συναλλαγή. Το υπόλοιπο του λογαριασμού ήταν 3.000.000 Ευρώ. Και ο λογαριασμός ήταν στο όνομα του! Άλλο πάλι και τούτο!

Πάλι άρχισε να πληκτρολογεί και έστειλε ένα έμβασμα 150.000 Ευρώ, σε έναν λογαριασμό σε μία Αγγλική Τράπεζα στις Σεϋχέλλες. Και αυτό συνεχίσθηκε. Συνολικά έστειλε επτά εμβάσματα σε διαφορετικές τράπεζες. Για κάθε συναλλαγή αποθήκευε το αποδεικτικό σε PDF στον Υπολογιστή του. Όταν τελείωσε έκλεισε την σύνδεση. Είχε μεταφέρει 1.050.000 Ευρώ, αλλά δεν ήξερε που. Εκείνη την στιγμή συνειδητοποίησε ότι το περιβάλλον στο site της Τράπεζας ήταν στα Σλοβένικα και φυσικά εκείνος δεν ήξερε λέξη Σλοβένικα. Αυτό όμως δεν τον είχε ενοχλήσει καθόλου.

Ηρέμησε για λίγο. Όχι για πολύ. Άλλη μία ομοβροντία πληροφοριών άρχισε να βομβαρδίζει ξανά, τον εγκέφαλο του.

Αυτή τη φορά βρέθηκε να επισκέπτεται μία τράπεζα στα νησιά Turks & Caicos. Τα νησιά ανήκαν στα Βρετανικά Υπερπόντια Εδάφη και τα ήξερε από μία ταινία που είχε δει πρόσφατα. Θυμόταν τον ρόλο που έπαιζαν στην διακίνηση του χρήματος που ήθελε να κρύψει η Βρετανική Κοινοπολιτεία (της Βασίλισσας συμπεριλαμβανομένης). Στις περισσότερες Τράπεζες εκεί, μπορούσες να ανοίξεις λογαριασμό online με διαπιστευτήρια κατά δήλωση σου, χωρίς να χρειασθεί να τα προσκομίσεις ή να τα αποδείξεις. Για να κινήσεις τον λογαριασμό σου, χρειαζόταν ο αριθμός λογαριασμού, το συνθηματικό, οκταψήφιο PIN και μία εξειδικευμένη εφαρμογή την οποία

κατέβαζες όταν άνοιγες τον λογαριασμό σου. Αυτή η εφαρμογή, παρήγαγε κάθε λεπτό έναν ειδικό κωδικό. Κάτι σαν το Google Authenticator, μόνον που ήταν δεμένη και εξειδικευμένη μόνο με τον δικό σου λογαριασμό.

Έδωσε τα διαπιστευτήρια που του υπέδειξαν οι οδηγίες στο μυαλό του. Το σύστημα τον πιστοποίησε και του έδωσε πρόσβαση. Ο λογαριασμός ήταν ανώνυμος. Όπως οι λογαριασμοί σε ορισμένες Ελβετικές Τράπεζες. Το υπόλοιπο του λογαριασμού του, ήταν σχεδόν 10.000.000 Δολάρια ΗΠΑ.

Οι οδηγίες στο μυαλό του, τον προέτρεψαν και πάλι, να στείλει έμβασμα 5.500.000 Δολαρίων ΗΠΑ σε μία εταιρεία Real Estate, για την αγορά μίας έπαυλης στο καλύτερο νησί των Turks & Caicos, το Providenciales. Η έπαυλη βρισκόταν στο Ανατολικό τμήμα του Νησιού, το Long Bay Beach. Μία από τις 10 καλύτερες παραλίες του κόσμου. Ανήκε σε ένα διάσημο συγκρότημα πολυτελών κατοικιών, διαμερισμάτων και Σουιτών Ξενοδοχείου. Η έπαυλη ήταν η μία από τις έξη που είχε το Συγκρότημα. Είχε επιφάνεια 800 τμ. σε οικόπεδο 1.800 τμ. Είχε έξη υπνοδωμάτια σε δύο επίπεδα και Ιδιωτική Πισίνα. Το Συγκρότημα, είχε ακόμη τρία εστιατόρια, πισίνες, Spa και Κέντρο Ευεξίας, Μαγαζιά, Γήπεδο Τένις και Αίθουσα Εκδηλώσεων. Στον ευρύτερο χώρο υπήρχαν ακόμη τριάντα-οκτώ Σουίτες κατανεμημένες σε δύο Κτίρια. Έστειλε το έμβασμα στο όνομα Max Headroom.[1] Το σύστημα το επιβεβαίωσε. Σε λίγο σε ένα λογαριασμό email, που ανακάλυψε ότι είχε πρόσβαση, ήρθε η επιβεβαίωση της συναλλαγής από την εταιρεία του Real Estate. Η έπαυλη ήταν πλέον δική του. Την επόμενη ημέρα θα του έστελναν, οδηγίες και το Συμβόλαιο σε ψηφιακή μορφή.

---

[1] Max Headroom. Βρετανικός ψηφιακός φανταστικός χαρακτήρας “Τεχνητής Νοημοσύνης”. Εμφανίστηκε το 1984 και θεωρήθηκε ο Πρώτος Τηλεπαρουσιαστής που δημιουργήθηκε από Υπολογιστή.

Στο ίδιο λογαριασμό email, λίγο αργότερα, ήρθε ειδοποίηση ότι σε δύο ημέρες θα παραλάμβανε με ειδικό Courier το νέο Βρετανικό Διαβατήριο του, στο όνομα Max Headroom. Επίσης Διεθνές Δίπλωμα Οδήγησης στο ίδιο όνομα. Και αμέσως μετά ήρθαν και οι επιβεβαιώσεις των συναλλαγών που είχε κάνει από την Σλοβενική Τράπεζα στις επτά διαφορετικές Τράπεζες. Όλοι οι λογαριασμοί ήταν στο όνομα Max Headroom. Και όλες οι Τράπεζες τον ενημέρωναν, ότι σε δύο ημέρες θα του έστελναν την αντίστοιχη Χρεωστική Κάρτα Αναλήψεων και Συναλλαγών.

Ήταν λίγο πριν τις δώδεκα τα μεσάνυχτα της Δευτέρας. Θεωρητικά την Τετάρτη θα παραλάμβανε τα πάντα.

Και τώρα τον απασχόλησε το θεμελιώδες ερώτημα. Γιατί συνέβησαν σε κείνον και τι θα τα έκανε όλα αυτά;

Είχε ήδη 7.500.000 Δολάρια ΗΠΑ σε καταθέσεις. Ακόμη μία πολυτελή έπαυλη στα Turks & Caicos. Γιατί; Τι έπρεπε να κάνει; Και γιατί Max Headroom;

Λες και κάποιοι διάβασαν την σκέψη του, στο μυαλό του εμφανίσθηκαν νέες οδηγίες. Μέχρι να παραλάμβανε τα έγγραφα του, δεν έπρεπε να κάνει απολύτως τίποτα. Και δεν έπρεπε να πει τίποτα σε κανέναν. Απολύτως σε κανέναν. Και ιδιαίτερα στα μέλη της οικογένειας του. Έπρεπε να φερθεί, όπως φερόταν κάθε ημέρα.

Όταν παρελάμβανε τα έγγραφα, θα παραλάμβανε και νέες οδηγίες.

Τώρα έπρεπε να συνεχίσει την ρουτίνα του. Εύκολο να το λες, αλλά δύσκολο να το κάνεις. Το μυαλό του ήταν σε υπερένταση. Πολλά ερωτήματα τον βασάνιζαν. Έπρεπε όμως να πειθαρχήσει και να προσπαθήσει να χαλαρώσει και να κοιμηθεί.

Είδε δύο επεισόδια της τηλεοπτικής σειράς, αλλά εις μάτην. Τελικά αποφάσισε να πάει για ύπνο.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι του, αλλά όσο και να προσπάθησε δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Το κύριο ερώτημα που τον βασάνιζε εξακολουθούσε να είναι, γιατί συνέβησαν σε κείνον, όλα αυτά;

Όσο και να προσπάθησε όμως, δεν μπόρεσε να δώσει καμία εξήγηση. Έστω και παράλογη. Αποκαμωμένος, τον πήρε ο ύπνος ξημερώματα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

Ο Εκδότης

Προεπισκόπηση

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Περιεχόμενα

1. Μία όχι και τόσο συνηθισμένη ημέρα

Ήταν ένα όμορφο ανοιξιάτικο πρωινό. Ο Νίκος Γεωργίου, έφτασε στην εφημερίδα που εργαζόταν τον τελευταίο χρόνο. Χαιρέτησε τον Σεκιούριτι στην πύλη και στάθμευσε το αυτοκίνητο του σε μία από τις θέσεις των υπαλλήλων.

Μπήκε στο Κεντρικό κτίριο και κατευθύνθηκε στον δεύτερο όροφο. Πέρασε πρώτα από την Τεχνική Υποστήριξη για να ενημερωθεί για τις τυχόν εκκρεμότητες της ημέρας. Τα καθήκοντα του ήταν λίγο μπερδεμένα. Και αυτό γιατί παρόλο που είχε σχεδόν είκοσι χρόνια εμπειρία στα πληροφοριακά συστήματα και στις τηλεπικοινωνίες, στην εφημερίδα ουσιαστικά έκανε υποστήριξη χρηστών. Πριν από δύο χρόνια, είχε χάσει την εργασία του, λόγω χρεοκοπίας της εταιρείας που εργαζόταν επί σειρά ετών. Είχε μείνει άνεργος για πάνω από ένα χρόνο και τελικά ένας φίλος του που εργαζόταν στην εφημερίδα, μεσολάβησε στον γιο του ιδιοκτήτη για να τον προσλάβουν.

Με τα προσόντα και την εμπειρία του, κάλλιστα θα μπορούσε να είναι Διευθυντής Πληροφορικής. Είχε πολύ μεγαλύτερη εμπειρία από τον υπάρχοντα Διευθυντή Πληροφορικής. Και αυτό φυσικά δεν άρεσε καθόλου στον νυν Διευθυντή Πληροφορικής. Έτσι εκείνος, έβαλε βέτο στον Ιδιοκτήτη, για να τοποθετήσουν τον Νίκο Γεωργίου, σε θέση που θεωρούσε ότι δεν κινδύνευε, ο ίδιος. Ο γιος του Ιδιοκτήτη, ο οποίος ουσιαστικά διοικούσε την εταιρία, το κατάλαβε αμέσως. Όπως κατάλαβε επίσης και τα προσόντα του Νίκου Γεωργίου. Ο Νίκος Γεωργίου κατάλαβε ότι ο γιος του Ιδιοκτήτη δεν πολυσυμπαθούσε τον Διευθυντή του. Τον παρακάλεσε λοιπόν, να δεχτεί αρχικά μία πιο χαμηλότερη θέση, υποσχόμενος ταυτόχρονα να τον αναβαθμίσει σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Έτσι ο Νίκος Γεωργίου, βρέθηκε περιφερόμενος από όροφο σε όροφο, καλύπτοντας τις ανάγκες της υποστήριξης των χρηστών. Αποδέχτηκε πλήρως τον ρόλο του. Επικοινωνιακός όπως ήταν, δεν άργησε να γίνει αγαπητός σχεδόν σε όλους τους χρήστες. Και κυρίως στις γυναίκες δημοσιογράφους. Και αυτό

το είχε ανάγκη, γιατί μια από τις επιπτώσεις των αρνητικών εξελίξεων στην εργασία του, ήταν και ένα διαζύγιο από την μέχρι τότε σύζυγο του. Ευτυχώς που συμφώνησαν και οι δύο στην συναινετική διαδικασία και ξεμπέρδεψαν σχετικά γρήγορα. Δεν είχαν και τίποτα να χωρίσουν άλλωστε.

Στην Τεχνική Υποστήριξη τον ενημέρωσαν, ότι σήμερα θα παρείχε υποστήριξη στους συντάκτες του Οικονομικού τμήματος της Εφημερίδας. Και αυτό τον χαροποίησε ιδιαίτερα, αλλά δεν το έδειξε. Το Οικονομικό τμήμα, είχε κυρίως νέες δημοσιογράφους. Και εκεί ήταν μία πολύ νεαρή δημοσιογράφος που είχε βάλει στο μάτι και φλέρταρε το τελευταίο χρονικό διάστημα. Ξανθιά, ζουμερή, ναζιάρα και πολύ προκλητική. Ντυνόταν πάντα ιδιαίτερα αποκαλυπτικά. Αλλά αυτό που τον τρέλανε περισσότερο, ήταν οι δωδεκάποντες κλασικές γόβες της. Και εκείνος είχε φετίχ με τις γόβες. Αυτή φυσικά το είχε καταλάβει και τις φορούσε κάθε μέρα.

Κατευθύνθηκε ευδιάθετος στον τρίτο όροφο που ήταν το Οικονομικό ρεπορτάζ. Παρόλο που ήταν σχετικά νωρίς, οι περισσότεροι δημοσιογράφοι είχαν έρθει. Κυρίως οι νέοι. Μπήκε στην αίθουσα. Η νεαρή δημοσιογράφος στέκονταν λίγο πιο πέρα και συζητούσε. Μόλις τον είδε, σχεδόν έτρεξε καταπάνω του. Ήταν πάλι και σήμερα, σκέτη κόλαση. Φορούσε ένα άσπρο πουκάμισο, το οποίο ασφυκτιούσε και τόνιζε ιδιαίτερα το πλούσιο στήθος της. Και από κάτω μία σούπερ μίνι μαύρη φούστα. Και φυσικά οι μαύρες δωδεκάποντες κλασικές γόβες.

«Γεια σου Νίκο», του είπε ναζιάρικα όταν τον πλησίασε.

«Καλημέρα, Νάνσυ». Της απάντησε χαμογελώντας. «Κόλαση είσαι πάλι σήμερα!»

«Σιγά καλέ! Ένα πουκάμισο και μία φουστίτσα, έχω φορέσει η κοπέλα. Δεν μου λες, πότε θα μου βάλεις εκείνο που μου έχεις υποσχεθεί;» Συνέχισε στον ίδιο τόνο.

«Μπορείς να μου θυμίσεις, τι έχω υποσχεθεί να σου βάλω!» Ρώτησε και εκείνος, σχεδόν γελώντας.

«Εκείνο τον ορθογράφο στον υπολογιστή. Ξέρεις ότι έχω ένα θέμα με την ορθογραφία!»

«Α, αυτό εννοούσες. Γιατί εμένα αλλού πήγε το μυαλό μου!» Την πείραξε.

«Α, να χαθείς!» Του απάντησε και του έδωσε μία στον ώμο.

«Συγνώμη κορίτσι μου. Θα σου τον βάλω. Μην στεναχωριέσαι. Να τελειώσω πρώτα κάτι εκκρεμότητες και θα έρθω στο γραφείο σου. Αν και εγώ κάτι άλλο θα ήθελα να σου βάλω!!»

«Είσαι αισχρός!» Του είπε όσο πιο ναζιάρικα μπορούσε.

«Εγώ θα σου τον βάλω, τον ορθογράφο, αλλά εσύ δεν λες να πάμε για εκείνο το ποτό, που σου έχω προτείνει!»

«Αφού ξέρεις, ότι είμαι καλό κορίτσι. Σου έχω υποσχεθεί ότι μόλις ξεμπερδέψω με τον ανεπρόκοπο, θα είσαι ο πρώτος που θα σκεφτώ. Ο πρώτος στο υπόσχομαι!»

«Γιατί υπάρχουν και άλλοι, υποψήφιοι;» Της απάντησε.

«Ούυυ... Εσύ όμως θα είσαι ο πρώτος. Το ξέρεις πόσο σε συμπαθώ!»

«Εντάξει. Άντε να δούμε».

Ήξερε ότι τα είχε με έναν παρουσιαστή από την κρατική τηλεόραση. Και επίσης ήξερε ότι δεν τα πήγαιναν καλά και ήταν στα τελειώματα. Για αυτό και επέμενε. Βέβαια, οι κακιές οι γλώσσες έλεγαν επίσης, ότι έκανε παιχνίδι και με τον γιο του ιδιοκτήτη. Αλλά αυτό ήταν ανεπιβεβαίωτο. Για κάθε ενδεχόμενο εκείνος φλέρταρε και με μία άλλη δημοσιογράφο από το πολιτιστικό ρεπορτάζ. Όχι τόσο εντυπωσιακή αλλά εξίσου καλή. Εκείνη του είχε υποσχεθεί ότι εάν έβρισκε κάποιες δυσεύρετες προσκλήσεις για μία παράσταση στο Μέγαρο Μουσικής, θα τον συνόδευε. Και ήξερε ότι εκείνη την περίοδο δεν είχε σχέση. Οπότε, ότι ήθελε προκύψει.

Έριξε μία ματιά στην λίστα με τις εκκρεμότητες του. Είχε δύο αναβαθμίσεις, που έπρεπε να κάνει πρώτα. Μετά θα πήγαινε στην Νάνσυ, για να της «βάλει» τον ορθογράφο.

Δεν είχε προλάβει να τελειώσει με τις αναβαθμίσεις, όταν ήρθε και τον βρήκε ο επικεφαλής της προσωπικής ασφάλειας του γιου του ιδιοκτήτη.

«Καλημέρα, Κύριε Γεωργίου. Ο Κύριος Πάνος, θα ήθελε να σας δει στο γραφείο του.» Του είπε ευγενικά. Ο Κύριος Πάνος, ήταν ο γιος του Ιδιοκτήτη.

«Και βέβαια», απάντησε. «Μπορώ να τελειώσω κάτι που κάνω πρώτα;»

«Φυσικά». Του απάντησε.

«Πολύ καλά. Σε δέκα λεπτά θα έχω ανέβει».

Ο επικεφαλής της προσωπικής ασφάλειας, έγνεψε καταφατικά και απομακρύνθηκε.

Τι θέλει πάλι;, αναρωτήθηκε.

Τελείωσε με την τελευταία αναβάθμιση και κατευθύνθηκε προς την πόρτα του ορόφου. Ανέβηκε με τις σκάλες στον τέταρτο όροφο.

Χαμογέλασε στην Γραμματέα που καθόταν στο Γραφείο έξω από το Γραφείο του Κυρίου Πάνου.

«Περάστε, Κύριε Γεωργίου. Σας περιμένει». Του είπε χαμογελώντας.

Της χαμογέλασε και εκείνος, χτύπησε διακριτικά την πόρτα του γραφείου και μπήκε μέσα.

Ο γιος του Ιδιοκτήτη, ήταν στην ηλικία του και καθόταν στην πολυθρόνα του Γραφείου του. Μόλις τον είδε, του χαμογέλασε και σηκώθηκε για να τον καλωσορίσει. Τον πλησίασε και του άπλωσε το χέρι. Ο Νίκος Γεωργίου, άπλωσε και εκείνος το χέρι του και έκαναν μία θερμή δυνατή χειραψία.

Η συμπεριφορά αυτή τον παραξένεψε. Ο Κύριος Πάνος, δεν τα συνήθιζε κάτι τέτοια.

Να δεις, ότι αυτός κάτι θέλει να μου ζητήσει, σκέφτηκε.

Του έκανε νόημα να καθίσει στον τριθέσιο δερμάτινο καναπέ που ήταν δίπλα στο Γραφείο του και κάθισε και εκείνος δίπλα του.

«Λοιπόν, Νίκο μου, όλα καλά;»

«Μια χαρά, Κύριε Πάνο. Όλα καλά.»

«Δεν πιστεύω να σε πρήζει ο Διευθυντής σου. Του έχω κάνει μία σχετική συζήτηση. Εάν σε πρήξει, θέλω να μου το πεις αμέσως.»

«Δεν έχω κανένα θέμα, Κύριε Πάνο. Είμαστε μία χαρά». Του απάντησε.

«Πολύ ωραία, χαίρομαι. Λοιπόν, ξέρεις ότι σε εκτιμώ και σε εμπιστεύομαι».

«Ευχαριστώ πολύ». Του απάντησε.

«Και θα αρχίσω από τα ευχάριστα. Ξέρω τα προσόντα και την εμπειρία σου. Και φυσικά αυτή η θέση που έχεις, είναι πολύ λίγη για σένα. Θα ήθελα να σε ενημερώσω ότι σχεδιάζουμε μία καινούργια επιχειρηματική δραστηριότητα, την οποία πιστεύω να την υλοποιήσουμε σύντομα. Δεν μπορώ ακόμη να αποκαλύψω λεπτομέρειες, αλλά θα είναι ανεξάρτητη από όλες τις άλλες. Και σε άλλο χώρο. Καλύτερο από αυτόν εδώ. Θα θέλαμε λοιπόν, να αναλάβεις επιτελική θέση εκεί».

«Ευχαριστώ πάρα πολύ, Κύριε Πάνο. Φυσικά, είμαι στην διάθεση σας, για όπου μπορώ να φανώ χρήσιμος».

«Πιστεύω, ότι θα μας είσαι πολύ χρήσιμος και θα τα καταφέρεις. Όταν θα έρθει η ώρα, θα σε ενημερώσω. Και φυσικά η αμοιβή σου θα είναι πολλαπλάσια. Και οι παροχές επίσης».

«Ευχαριστώ και πάλι.»

«Σήμερα, όμως θα ήθελα και κάτι άλλο από σένα. Θα μπορούσες να μου φανείς πολύ χρήσιμος σε μία αυστηρά προσωπική μου υπόθεση».

«Εάν μπορώ, ευχαρίστως».

«Φυσικά και μπορείς. Είναι ένα λεπτό, αυστηρά προσωπικό μου θέμα και θέλει ιδιαίτερο χειρισμό. Και εσύ έχεις αποδείξει ότι μπορείς να το κάνεις. Σε εμπιστεύομαι απόλυτα, φυσικά».

Τότε κατάλαβε, τι εννοούσε. Καιρό πριν, ο Κύριος Πάνος, τον είχε στείλει στο σπίτι μίας κοπελιάς, που διατηρούσε σχέση, για να της ρυθμίσει δήθεν, την πρόσβαση στο Internet. Στην πραγματικότητα ήθελε να ψάξει τον υπολογιστή της, επειδή είχε την υπόνοια, ότι είχε καταγράψει «ιδιαίτερες» στιγμές των συνευρέσεων τους. Εκείνη βέβαια, το αρνούταν. Ο Νίκος Γεωργίου, είχε πάει στο Σπίτι της, παρουσία της κοπελιάς και είχε βρει πληθώρα αρχείων φωτογραφιών και βίντεο. Τα διέγραψε όλα, αφού πρώτα τα αντέγραψε σε ένα φορητό σκλη-

ρό δίσκο. Η κοπελιά δεν κατάλαβε τίποτα. Στον Κύριο Πάνο, μπροστά στην κοπελιά, είχε αφήσει να εννοηθεί ότι όλα ήταν εντάξει. Έτσι εκείνη είχε καθησυχασθεί. Μετά όμως, όταν ήταν μόνοι τους, του έδωσε αντίγραφο από όλα τα ευρήματα. Και φυσικά, κράτησε και εκείνος ένα ακόμη αντίγραφο. Παρόλο που δεν το παραδέχτηκε ποτέ και τον είχε διαβεβαιώσει ότι δεν το είχε κάνει, ο Κύριος Πάνος κατά βάθος ήξερε ότι τα είχε αντιγράψει και για τον εαυτό του. Και βέβαια, μετά από αυτό, η σχέση του Κυρίου Πάνου με την κοπελιά, έλαβε οριστικό τέλος. Από τότε η συμπεριφορά του Κυρίου Πάνου, ήταν ανάλογη. Μέχρι και έξτρα bonus, του έδινε κάθε μήνα, για να συμπληρώσει τον χαμηλό μισθό του. Από τα μυστικά κονδύλια, φυσικά. Οπότε είχε καταλάβει πολύ καλά, τι εννοούσε.

«Σας ακούω». Του απάντησε. «Να είστε βέβαιος, ότι θα κάνω ότι μπορώ».

«Σε ευχαριστώ. Άκου λοιπόν περί τίνος πρόκειται. Έχω μία ιδιαίτερη σχέση, με μία κυρία από την Κρήτη. Ωραιοτάτη και πολύ ευκατάστατη. Πάρα πολύ ευκατάστατη. Την επισκέπτομαι και με επισκέπτεται σε τακτά χρονικά διαστήματα. Εκείνη μένει μόνιμα στην Κρήτη. Το τελευταίο χρονικό διάστημα όμως, η σχέση μας, περνάει μία μικρή κρίση. Καλοθελητές της έχουν πει ότι έχω και άλλες σχέσεις εκτός από αυτή. Έχω την πληροφόρηση, ότι σήμερα θα έρθει εκτάκτως από την Κρήτη, για να μου κάνει έλεγχο. Την έχουν πληροφορήσει, δεν ξέρω πως, ότι σήμερα το μεσημέρι θα έχω γεύμα με μία κυρία με την οποία σκοπεύω να κάνω σχέση. Και θα έρθει αιφνιδίως για να ελέγξει εάν αυτό αληθεύει.»

«Κατάλαβα. Εγώ όμως τι θέλετε ακριβώς να κάνω;»

«Θα είμαι απόλυτα ειλικρινής, μαζί σου. Η Κυρία έχει δίκιο. Φυσικά και έχω και άλλες σχέσεις. Δεν θα ήταν δυνατόν, άλλωστε να καλύπτομαι με τις δύο – τρεις φορές το χρόνο που την συναντώ. Και οι συνευρέσεις μας, δεν είναι και από τις καλύτερες. Εάν καταλαβαίνεις τι εννοώ;» Είπε με νόημα ο Κύριος Πάνος.

«Νομίζω ότι καταλαβαίνω». Απάντησε χαμογελώντας ο Νίκος Γεωργίου.

«Την σχέση αυτή την συντηρώ, επειδή με έχει βοηθήσει πολύ οικονομικά στο παρελθόν και επίσης με εξυπηρετεί κατά καιρούς με τα ιδιωτικά αεροσκάφη που διαθέτει. Δεν θα ήθελα λοιπόν, να χαλάσω αυτή την σχέση με τίποτα. Από την άλλη πλευρά δεν θα ήθελα να σταματήσω και τις άλλες σχέσεις μου. Κατανοητά μέχρις εδώ;»

«Κατανοητά, αλλά εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω, τον δικό μου ρόλο.»

«Θα τον καταλάβεις. Λίγη υπομονή. Συνεχίζω. Η Κυρία θα είναι σε λίγο στην Αθήνα. Παρόλο που έχει μία τεράστια βίλα στην Σαρωνίδα, θα πάει να μείνει σε ένα ξενοδοχείο στο Κεφαλάρι. Εννοείται βέβαια, ότι θεωρητικά δεν έχω ιδέα από όλα αυτά. Από την άλλη όντως έχω σήμερα το μεσημέρι, συνάντηση με την άλλη Κυρία στο σπίτι μου στην Κηφισιά. Μία συνάντηση που την καλλιεργώ μήνες τώρα και δεν θα ήθελα να την χαλάσω με τίποτα. Ο σκοπός και η πρόθεση της Κυρίας από την Κρήτη, είναι να έρθει αιφνιδίως στο Σπίτι μου και να μας πιάσει στα πράσα. Τι έχω σκεφτεί, λοιπόν; Πηγαίνεις εσύ στο Ξενοδοχείο της στο Κεφαλάρι και προσπαθείς να της αλλάξεις γνώμη, για να μην έρθει στο Σπίτι μου. Έτσι εγώ ανενόχλητος, θα κάνω την συνάντηση μου».

«Αυτό το κατάλαβα. Έχουμε όμως ένα θέμα. Υποτίθεται, ότι δεν ξέρουμε για την αιφνίδια επίσκεψη της στην Αθήνα. Πως θα εμφανισθώ ξαφνικά μπροστά της; Και πως θα δικαιολογήσω την επίσκεψη μου, στο Ξενοδοχείο της; Για τα άλλα δεν έχω θέμα. Κάτι θα σκεφτώ.»

«Για αυτό και επέλεξα εσένα. Εάν επιλέξεις να με βοηθήσεις θα σου είμαι κάτι παραπάνω από υπόχρεος. Και ξέρεις πολύ καλά, ότι είμαι ιδιαίτερα γενναιόδωρος στους ανθρώπους μου. Και όχι μόνον. Θα έχεις και άλλες παροχές από μένα. Άλλου είδους. Καταλαβαίνεις πιστεύω, τι εννοώ. Παραδείγματος χάριν, η γραμματέας μου, κάνει ότι της ζητήσω. Ότι και να της ζητήσω!» Τόνισε ιδιαίτερα το τελευταίο.

«Φυσικά και καταλαβαίνω. Αλλά δεν είναι εκεί το θέμα. Το θέμα είναι ότι θα πρέπει να σκεφτώ μία αληθοφανή προσέγγιση για την Κυρία. Κάτι που να μην φέρει τα αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που θέλουμε.»

«Εάν κατάλαβα καλά, είναι το μόνο θέμα που σε απασχολεί. Οπότε δέχεσαι να με βοηθήσεις!»

«Φυσικά και δέχομαι. Αλλά θα πρέπει να λύσω αυτό το θέμα, πρώτα».

«Ωραία. Έχεις ακριβώς δύο ώρες, για να βρεις την λύση. Η Κυρία από την Κρήτη, προσγειώνεται σε μία ώρα στο Ελευθέριος Βενιζέλος. Σε τρεις ώρες ακριβώς, εγώ θα δεχτώ την άλλη Κυρία στο Σπίτι μου. Να ευχηθούμε να πάνε όλα καλά.»

«Μακάρι. Μπορείτε να μου δώσετε μερικές λεπτομέρειες;»

«Και βέβαια. Θα σου γράψω όλα τα στοιχεία της Κυρίας εδώ. Όπως επίσης και την διεύθυνση του Σπιτιού μου. Και βέβαια, μπορείς να αποχωρήσεις αμέσως. Θα ενημερώσω εγώ τον Διευθυντή σου. Ακόμη μπορείς να χρησιμοποιήσεις εάν θέλεις το αυτοκίνητο μου, το Audi S7. Εγώ έχω κατέβει με το Cayenne σήμερα.»

«Καλώς. Δώστε μου τα στοιχεία της Κυρίας. Και το κινητό της επίσης, εάν είναι εύκολο. Όσο για το αυτοκίνητο, προτιμώ να κινηθώ με το δικό μου. Ευχαριστώ.»

«Όπως θέλεις. Και περιττό να σου πω πόσο υπόχρεος σου είμαι. Θα σου γράψω και το προσωπικό μου κινητό. Στείλε μου μήνυμα όταν θα έχουν τελειώσει όλα.»

«Καλώς. Θα το κάνω.»

Ο Κύριος Πάνος, έγραψε όλα τα στοιχεία σε ένα κομμάτι χαρτί και του τα έδωσε.

Ο Νίκος Γεωργίου, το πήρε, τον ευχαρίστησε και έφυγε από το Γραφείο του.

Ήταν λίγο αποσβολωμένος με όλα αυτά. Προς στιγμή, μετάνιωσε που είχε δεχτεί. Από την άλλη μεριά όμως, τον τραβούσαν και αυτόν οι προκλήσεις. Απλά δεν είχε βρει ακόμη τον τρόπο, του πως θα χειριζόταν το όλο θέμα.

2. Η Συνάντηση

Πήγε στο αυτοκίνητο του και κατευθύνθηκε προς το Κεφαλάρι. Στο δρόμο σκεφτόταν όλες τις πιθανές περιπτώσεις προσέγγισης της δύσκολης υπόθεσης που του είχε αναθέσει ο Κύριος Πάνος.

Ήταν λίγο διχασμένος με το όλο θέμα. Ο Κύριος Πάνος δεν ήταν και το καλύτερο «παιδί» και το φέρσιμο του απέναντι στις κυρίες επίσης δεν ήταν το καλύτερο. Και η Κυρία από την Κρήτη, παρόλο που δεν την γνώριζε, με το δίκιο της είχε αγανακτήσει. Αυτός όμως έπρεπε να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του εργοδότη του. Προς στιγμή, του ήρθε να τα βροντήξει όλα κάτω και να του πει την πραγματική γνώμη του για αυτόν. Δυστυχώς όμως, δεν ήταν ακόμη έτοιμος για κάτι τέτοιο. Θα έμενε χωρίς απασχόληση σε μία πολύ κακή στιγμή και ο Κύριος Πάνος, ήταν πολύ ισχυρός για να τον κάνει εχθρό του. Άρα θα έπρεπε να ξεχάσει αυτή την επιλογή.

Σκέφτηκε ακόμη λίγο το όλο θέμα και τελικά κατέληξε σε μία δύσκολη αλλά αποδοτική, έτσι πίστευε, λύση. Την απόλυτη ειλικρίνεια. Θα προσέγγιζε και θα αιφνιδίαζε την Κυρία από την Κρήτη, λέγοντας της, όλη την αλήθεια. Με αφοπλιστική ειλικρίνεια. Ήλπιζε έτσι, ότι τουλάχιστον θα τον άκουγε. Εάν θα έφερνε και αποτέλεσμα, αυτό θα φαινόταν στην πορεία.

Έφτασε στο χλιδάτο Ξενοδοχείο στο Κεφαλάρι, στάθμευσε το αυτοκίνητο του στο Πάρκινγκ των Επισκεπτών και πήγε στο Lobby. Διάλεξε μία στρατηγική θέση, για να παρακολουθεί όλους τους εισερχόμενους επισκέπτες. Δεν ήξερε καν πως έμοιαζε η Κυρία, αλλά εκείνη την ώρα το Ξενοδοχείο είχε πολύ λίγη κίνηση και κρίνοντας από το γούστο του Κυρίου Πάνου στις γυναίκες, δεν θα ήταν δύσκολο να αναγνωρίσει μία όμορφη γυναίκα που θα έφτανε σε μία συγκεκριμένη ώρα.

Κάθισε και περίμενε λοιπόν. Και δεν χρειάστηκε να περιμένει για πολύ.

Η πόρτα άνοιξε και μία πολύ όμορφη, εντυπωσιακή κυρία, μπήκε μέσα συνοδευόμενη από μία άλλη νεαρή γυναίκα και

δύο γεροδεμένους άνδρες. Ήταν μία, από τις ωραιότερες γυναίκες που είχε δει. Ψηλή, φινετσάτη, ντυμένη με πολύ γούστο και όχι πάνω από 30 χρόνων. Του έκανε εντύπωση το ακριβό ντύσιμο της, αλλά πιο πολύ οι Casadei δωδεκάποντες γόβες που φορούσε. Από το παράστημα των ανδρών που την συνόδευαν καθώς και από την συμπεριφορά τους, κατάλαβε ότι θα έπρεπε να ήταν οι άνδρες της προσωπικής φρουράς της. Ανησύχησε λίγο για αυτό, αλλά δεν είχε και πολλές επιλογές.

Σηκώθηκε από την θέση του και πλησίασε με γρήγορα βήματα την όμορφη Κυρία, πριν αυτή προλάβει να φτάσει στην Reception. Οι γεροδεμένοι κύριοι, τον αντιλήφθηκαν και έκαναν πρώτοι ένα βήμα μπροστά, μπαίνοντας ανάμεσα σε αυτόν και την Κυρία. Ο Νίκος Γεωργίου δεν πτοήθηκε. Χαμογέλασε και απευθύνθηκε στην όμορφη Κυρία, η οποία τον κοιτούσε απορημένη.

«Η Κυρία Έλσα Γιαννακάκη; Θα ήθελα να σας απασχολήσω για λίγο, εάν είναι δυνατόν.»

«Για ποιο θέμα;» Τον ρώτησε εκείνη με απορία.

«Αφορά τον πραγματικό λόγο της σημερινής σας επίσκεψης στην Αθήνα. Και έχει σχέση με τον Κύριο Πάνο Μητρόπουλο.» Έριξε κυριολεκτικά την «βόμβα» και περίμενε το αποτέλεσμα.

Η Έλσα Γιαννακάκη, άνοιξε διάπλατα τα μάτια της και ψέλλισε με κόπο ένα, «Πως το ξέρετε, εσείς αυτό;»

«Εάν μου δώσετε μερικά λεπτά, θα σας τα εξηγήσω όλα. Θέλετε να καθίσουμε στην Καφετέρια;» Της είπε ευγενικά.

Η Έλσα Γιαννακάκη έγνεψε καταφατικά και τον ακολούθησε μαζί με την συνοδεία της στην Καφετέρια του Ξενοδοχείου. Κάθισαν οι δύο τους σε ένα τραπέζι και δίπλα τους κάθισαν οι δύο άνδρες και η άλλη Κυρία.

Μόλις κάθισαν ήρθε αμέσως μία σερβιτόρα και παρήγγειλαν καφέδες.

«Σας ακούω, Κύριε...», του είπε η Έλσα Γιαννακάκη, που είχε βρει στο μεταξύ την μιλιά της.

«Γεωργίου. Νίκος Γεωργίου, Κυρία μου. Θα σας εξηγήσω αμέσως χωρίς περιστροφές περί τίνος πρόκειται. Και οφείλω να δηλώσω ότι θα είμαι απόλυτα ειλικρινής μαζί σας».

Ήξερε ότι είχε ήδη το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού και δεν ήθελε να το χάσει. Τώρα έπρεπε και να την σοκάρει. Τόσο όσο ήταν αρκετό για να ρίξει τις άμυνες της. Και ήλπιζε βέβαια, ότι θα έφερνε το ποθητό αποτέλεσμα. Αλλιώς, εάν ήταν πιο δυνατή από ότι νόμιζε, το πλεονέκτημα του θα μετατρεπόταν σε μειονέκτημα με άγνωστη κατάληξη.

Η Έλσα Γιαννακάκη, δεν μίλησε και έτσι συνέχισε.

«Κυρία μου, είμαι σε θέση να γνωρίζω ότι έχετε έρθει σήμερα εκτάκτως στην Αθήνα, με σκοπό να αποκαλύψετε ενδεχόμενη απιστία του Κυρίου Πάνου Μητρόπουλου. Και συγκεκριμένα, έχετε πληροφορηθεί ότι σε λίγη ώρα, θα δεχθεί στην οικία του στην Κηφισιά, επίσκεψη από μία Κυρία με σκοπό να την κάνει ερωμένη του. Και αυτό σας έχει εξοργίσει, φαντάζομαι. Σωστά μέχρι εδώ;»

Η Έλσα Γιαννακάκη, άνοιξε ξανά έκπληκτη τα μάτια της.

«Πως τα ξέρετε όλα αυτά;» Τον ρώτησε.

«Θα σας εξηγήσω. Πέστε μου όμως. Είναι έτσι ή κάνω κάποιο λάθος;» Την ρώτησε ξανά ήρεμα και χαμογελαστά.

«Έτσι είναι και δεν κάνετε λάθος.» Του απάντησε σκυθρωπή.

«Μάλιστα. Και μπορώ ακόμη να ρωτήσω, τι σκοπεύετε να κάνετε για αυτό;» Συνέχισε.

«Όχι, αν δεν μου πείτε ποιος είστε και γιατί μου τα λέτε όλα αυτά.» Του απάντησε ελαφρώς οργισμένη.

Το σημείο ήταν κρίσιμο και θα έπρεπε να προσέξει πολύ. Αφοπλιστική ειλικρίνεια ξανά, λοιπόν.

«Φυσικά. Το όνομα μου είναι Νίκος Γεωργίου, όπως σας έχω ήδη πει. Εργάζομαι για τον Κύριο Πάνο Μητρόπουλο. Ο Κύριος Μητρόπουλος, έχει πληροφορηθεί την επίσκεψη σας και με παρακάλεσε να σας συναντήσω με σκοπό να αποτρέψω τυχόν επεισόδιο που θα ήταν δυσάρεστο για σας και για εκεί-

νον. Όπως τόνισα και πριν, θα είμαι απόλυτα ειλικρινής μαζί σας.»

«Α, τον αχρείο. Το έμαθε λοιπόν. Και τι άλλο σας έχει πει για μένα;»

«Όχι πολλά. Ότι έχει μία ιδιαίτερη σχέση μαζί σας, ότι τον έχετε βοηθήσει και εξυπηρετήσει αρκετά στο παρελθόν και δεν θα ήθελε να διαταράξει αυτή την σχέση.»

«Βέβαια. Και να μπορεί επίσης να έχει παράλληλα και όσες άλλες σχέσεις, θελήσει. Θα ήθελα όμως να σας ρωτήσω την δική σας γνώμη για όλα αυτά.»

«Η θέση μου είναι πολύ λεπτή, Κυρία Γιαννακάκη. Και θα είμαι για άλλη μία φορά ειλικρινής μαζί σας. Το ότι εργάζομαι για τον Κύριο Μητρόπουλο, αυτό δεν σημαίνει ότι αυτόματα τον εκτιμώ και επικροτώ τις πράξεις του. Το αντίθετο θα έλεγα. Είναι γνωστό και επιβεβαιώνεται καθημερινά σε όλους εμάς που είμαστε αρκετά κοντά του, ότι δεν είναι και το ηθικότερο στοιχείο. Εμένα προσωπικά δεν χαίρει καθόλου, της εκτίμησης μου. Επιπροσθέτως από την στιγμή που σας γνώρισα, μου έχει δημιουργηθεί μία απορία.»

«Να την ακούσω.»

«Πως είναι δυνατόν, εσείς μία από τις ωραιότερες, κομψές, ευγενικές, δραστήριες και εξυπνότερες, θα τολμούσα να πω, γυναίκες που έχω γνωρίσει, να είστε σε μία τέτοιου είδους σχέση με έναν άνθρωπο σαν τον Κύριο Μητρόπουλο;»

«Ευχαριστώ πολύ για τα καλά σας λόγια. Και εσείς μου είστε πολύ συμπαθής και μου έχετε κάνει πολύ καλή εντύπωση. Θα προσπαθήσω να σας δώσω μία απάντηση. Όσο μπορώ φυσικά. Το Κύριο Μητρόπουλο τον γνώρισα πριν από περίπου ένα χρόνο σε μία εταιρική παρουσίαση στο Λονδίνο. Μου έκανε εντύπωση, με φλέρταρε, η χημεία μεταξύ μας ήταν έντονη και κατέληξε σε ερωτική σχέση. Από την πρώτη στιγμή δεν μου φέρθηκε καθόλου έντιμα. Είχε αρκετές σχέσεις, παράλληλα με την δική μας και με εκμεταλλεύθηκε με διάφορους τρόπους. Δεν έχω αποκρυπτογραφήσει ακριβώς, για ποιο λόγο συνέχιζα μαζί του. Στο χρονικό διάστημα της σχέσης μας, μου έχει α-

ποσπάσει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, πάνω από ένα εκατομμύριο Ευρώ και ακόμη έχει χρησιμοποιήσει τα προσωπικά μου αεροσκάφη σε κάποιες παράνομες μεταφορές διαφόρων ουσιών. Το ποτήρι όμως ξεχείλισε όταν έμαθα δύο πράγματα. Πρώτον ότι οι ελάχιστες αποδράσεις μας ήταν στην πραγματικότητα πρόφαση για να μεταφέρει ποσότητες από αυτές τις ουσίες σε διάφορα μέρη και επίσης ότι απροκάλυπτα λέει σε διάφορους κοινούς γνωστούς μας, ότι στις ερωτικές μας συνευρέσεις είμαι ψυχρή σαν παγοκολόνα, αυτή είναι η προσφιλής έκφραση του, και είναι υποχρεωμένος να έχει και άλλες ερωτικές συντρόφους επειδή δεν τον ικανοποιώ. Έτσι όταν έμαθα από έναν κοινό γνωστό μας, για την σημερινή συνάντηση του, αποφάσισα να δώσω ένα οριστικό τέλος, σε αυτή την σχέση. Ποια είναι η γνώμη μας τώρα λοιπόν, μετά από όλα αυτά;»

«Κυρία μου, τώρα είμαι ακόμη περισσότερο διχασμένος. Από την μία μεριά, έχετε ενισχύσει περισσότερο την αρνητική γνώμη που έχω για τον Κύριο Μητρόπουλο. Από την άλλη αισθάνομαι ότι ηθικά εξυπηρετώ πολύ περισσότερο τα δικά σας συμφέροντα. Επίσης αισθάνομαι ότι έχω υποχρέωση να παραιτηθώ από τα καθήκοντα μου και να μην απασχολούμαι πλέον στον Κύριο Μητρόπουλο. Εάν το κάνω όμως αυτό, θα μου δημιουργηθεί μία πληθώρα προβλημάτων. Οικονομικά και άλλα. Ο Κύριος Μητρόπουλος δεν είναι από τους Κυρίους, που μπορείς να παίξεις μαζί τους σε τέτοια θέματα. Δεν μπορώ όμως να συμμετέχω στην επίτευξη σκοπών που δεν συμφωνώ. Καταλαβαίνετε τώρα την θέση μου!»

«Πολύ καλά θα έλεγα. Και την εκτιμώ πάρα πολύ επίσης. Θα ήθελα πάρα πολύ να σας βοηθήσω. Έχω καταλάβει ότι ο Κύριος Μητρόπουλος, έχει έναν αισχρό και πρόστυχο θα έλεγα, τρόπο να εκμεταλλεύεται και να βάζει ανθρώπους σε μπελάδες. Και θα σας πω κάτι ακόμη για να το καταλάβετε. Στο προσωπικό μου αεροσκάφος έχει στείλει και βρίσκονται εκεί από χθες, τρία πακέτα αγνώστου περιεχομένου. Είχε επίσης το θράσος να μου προτείνει να κάνουμε μία ρομαντική απόδραση

στο Άμστερνταμ. Και όλα αυτά ενώ σχεδίαζε την ερωτική συνάντηση με την υποψήφια ερωμένη του.»

«Και τι σκοπεύετε να κάνετε για αυτό;»

«Το έχω σκεφτεί αρκετά και θα ήθελα την βοήθεια σας.»

«Εάν μπορώ να βοηθήσω, ευχαρίστως.»

«Έχω την διεύθυνση του Σπιτιού του στην Κηφισιά, αλλά θα ήθελα να την επιβεβαιώσετε, εάν την γνωρίζετε φυσικά.»

«Και βέβαια την γνωρίζω. Μπορείτε να μου πείτε την διεύθυνση που έχετε εσείς;»

Η Έλσα Γιαννακάκη, έβγαλε ένα χαρτί και του το έδειξε. Ο Νίκος Γεωργίου, χαμογέλασε.

«Δυστυχώς, Κυρία μου, αυτή δεν είναι η σωστή διεύθυνση.»

«Το είχα φανταστεί. Άλλωστε μαζί δεν είχαμε πάει ποτέ στο Σπίτι του. Μόνον στο δικό μου, στην Σαρωνίδα πηγαίναμε. Να υποθέσω ότι εσείς ξέρετε την σωστή διεύθυνση;»

«Ναι την γνωρίζω.»

«Και να τολμήσω να σας ζητήσω ακόμη, μία πολύ μεγάλη εξυπηρέτηση; Να με πάτε στο Σπίτι του. Θέλω πολύ να ξεκαθαρίσω αυτό το θέμα σήμερα!»

«Κυρία μου, σας έχω εκτιμήσει πολύ και θα ήθελα πάρα πολύ να σας βοηθήσω. Αλλά με φέρνετε σε δύσκολη θέση. Εάν κάνω αυτό που μου ζητάτε, θα έρθω σε ακόμη περισσότερο δύσκολη θέση. Και επικίνδυνη μην τολμήσω να πω.»

«Το καταλαβαίνω. Αλλά έχω καταλάβει επίσης, ότι είσθε ηθικό στοιχείο και θέλετε να με βοηθήσετε. Θα πρότεινα τα εξής. Να πάμε στο Σπίτι του Κυρίου Μητρόπουλου, αλλά εσείς να μην αποκαλυφθείτε. Θα πάω μόνον εγώ να τον συναντήσω. Καταλαβαίνω βέβαια, ότι θα γίνουν οι συσχετισμοί και ότι θα χάσετε ίσως την θέση σας. Σε αυτό μπορώ να σας βοηθήσω και να σας προστατέψω ακόμη, εάν χρειασθεί. Έχω πολύ μεγαλύτερη οικονομική επιφάνεια από τον Κύριο Μητρόπουλο και αρκετή δύναμη και εξουσία εάν χρειασθεί. Και σας δίνω τον λόγο μου για αυτό.»

«Κυρία μου, μου είστε εξαιρετικά συμπαθής και θέλω να σας βοηθήσω. Ο λόγος σας, μου αρκεί. Δέχομαι να σας οδη-

γήσω στο Σπίτι του Κύριου Μητρόπουλου. Και επίσης θα δεχτώ τις τυχόν συνέπειες αυτής της πράξης μου. Θα ήθελα όμως και εσείς να μου υποσχεθείτε, ότι θα προσέχετε και δεν θα κάνετε κάποια ενέργεια που θα σας βάλει σε κίνδυνο.»

«Κύριε Γεωργίου, Σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Και για την εμπιστοσύνη αλλά και για το ενδιαφέρον σας. Σας υπόσχομαι ότι θα είμαι πολύ προσεκτική. Και από ότι βλέπω δεν έχουμε πολύ χρόνο. Ξέρετε ακριβώς που είναι αυτή η διεύθυνση;»

«Ναι. Γνωρίζω πολύ καλά το σημείο. Και είναι πολύ κοντά στο σημείο που βρισκόμαστε.»

«Θαυμάσια. Εμείς έχουμε έρθει με δύο αυτοκίνητα. Θα πρότεινα να αφήσουμε εδώ την Γραμματέα μου, για να ρυθμίσει τις λεπτομέρειες της διαμονή μας και να πάμε εμείς μαζί με την φρουρά μου στην διεύθυνση που θα μας υποδείξετε.»

«Φυσικά. Μπορούμε να το κάνουμε αυτό.»

«Ωραία. Μισό λεπτό να δώσω οδηγίες στην Γραμματέα μου.»

Η Έλσα Γιαννακάκη, σηκώθηκε και πήγε στο διπλανό τραπέζι. Πρώτα μίλησε με την Γραμματέα της και μετά με τους άνδρες της φρουράς της. Έπειτα συνοδευόμενη από αυτούς, ήρθε πάλι προς το μέρος του και βγήκαν από το Ξενοδοχείο.

Πήγαν στο Πάρκινγκ των ενοίκων και μπήκαν μέσα σε ένα μαύρο Mercedes ML 350 SUV. Ο Νίκος Γεωργίου, έδωσε τις οδηγίες στον ένα από τους άνδρες της φρουράς της, που οδηγούσε. Σε λίγο έφτασαν έξω από το Σπίτι του Πάνου Μητρόπουλου. Ήταν μία μεγάλη μονοκατοικία με ψηλή περίφραξη. Είχαν ακόμη δέκα λεπτά μέχρι την ώρα που του είχε πει ότι θα πήγαινε με την άλλη Κυρία. Οπότε θεωρητικά δεν θα είχαν έρθει ακόμη. Στάθμευσαν το αυτοκίνητο είκοσι μέτρα πριν από την είσοδο του Πάρκινγκ της μονοκατοικίας. Η Έλσα Γιαννακάκη είχε προτείνει, μόλις θα τους έβλεπε να πλησιάζουν να πάει αρχικά μόνη της να μιλήσει στον Πάνο Μητρόπουλο, πριν προλάβει αυτός να μπει στο Πάρκινγκ. Θα τον αιφνιδίαζε έτσι. Εκείνοι θα είχαν οπτική κάλυψη και θα επέμβαιναν, εάν χρειαζόταν.

Και έτσι έγινε. Σε δέκα λεπτά περίπου, φάνηκε η μαύρη Mercedes του Πάνου Μητρόπουλου. Και περιέργως ήταν μόνος του. Συνήθως τον ακολουθούσε τουλάχιστον ένα από τα αυτοκίνητα συνοδείας με τους άνδρες της φρουράς του. Αυτή την φορά όμως ήταν μόνος του, μαζί με την Κυρία που συνόδευε. Τους προσπέρασε και πήγε στην τηλεχειριζόμενη είσοδο του Πάρκινγκ. Η Έλσα Γιαννακάκη, βγήκε από το αυτοκίνητο και με γρήγορα βήματα πήγε στο αυτοκίνητο του Πάνου Μητρόπουλου.

Και τότε έγινε το σκηνικό. Ο Πάνος Μητρόπουλος, που φυσικά δεν περίμενε να την δει εκεί, κατέβασε το τζάμι του παραθύρου για να της μιλήσει. Δεν είχε ακόμη προλάβει να ανοίξει την πόρτα του Πάρκινγκ. Η Έλσα Γιαννακάκη, αστραπιαία έβγαλε ένα πιστόλι τύπου Beretta, από την τσάντα της και του το κόλλησε στα μούτρα. Ταυτόχρονα του είπε να βγει από το αυτοκίνητο. Απευθυνόμενη στην συνοδό του, της είπε να μην τολμήσει να αγγίξει το κινητό της. Εκείνη αναστατωμένη είχε κολλήσει στην θέση της και δεν κινούταν.

Οι άνδρες της φρουράς της Έλσας Γιαννακάκη καθώς και Νίκος Γεωργίου, πετάχτηκαν έξω από το αυτοκίνητο. Η Έλσα Γιαννακάκη όμως, τους έκανε νόημα να μείνουν στην θέση τους. Άρχισε να μιλάει έντονα στον Πάνο Μητρόπουλο, ακουμπώντας σχεδόν το πιστόλι στο πρόσωπο του.

Ήταν αρκετά μακριά, για να καταλάβουν τι έλεγαν. Ήταν όμως φανερό ότι η Έλσα Γιαννακάκη, ήταν σε κατάσταση σύγχυσης. Και σε τέτοια κατάσταση πολλά μπορούσαν να συμβούν.

Ο Νίκος Γεωργίου, σκέφτηκε γρήγορα. Θυμήθηκε ότι ο Πάνος Μητρόπουλος του είχε δώσει τον αριθμό του κινητού της. Έβγαλε το δικό του κινητό και σχημάτισε το νούμερο της. Ταυτόχρονα της έκανε νόημα με το κινητό του για να καταλάβει ότι ήταν εκείνος που την καλούσε. Η Έλσα Γιαννακάκη, το κατάλαβε και απάντησε στην κλήση.

«*Κυρία Γιαννακάκη*», της είπε «*θέλω να με ακούσετε προσεκτικά. Αρχικά δεν πρέπει να αποσπασθεί η προσοχή σας για να*

μην επιχειρήσει ο Κύριος Μητρόπουλος να σας αφοπλίσει. Καταλαβαίνω την αγανάκτηση σας, αλλά η βία δεν είναι λύση. Μπορεί να τιμωρήσετε οριστικά τον Κύριο Μητρόπουλο, αλλά θα καταστρέψετε και την ζωή σας.»

«*Ευχαριστώ Κύριε Γεωργίου, για το ενδιαφέρον σας, αλλά τι θέλετε να κάνω;*»

Ο Πάνος Μητρόπουλος, μέχρι εκείνη την στιγμή είχε γυρισμένη την πλάτη και δεν είχε αντιληφθεί το σκηνικό με το SUV που ήταν σταθμευμένο πιο πέρα πίσω του. Μόλις άκουσε το όνομα του Νίκου Γεωργίου, γύρισε το κεφάλι του και τον αντίκρισε είκοσι μέτρα πιο πέρα.

«*Κυρία Γιαννακάκη, νομίζω ότι έχω σκεφτεί μία λύση που θα μας εξυπηρετήσει όλους. Έχετε πει ότι ο Κύριος Μητρόπουλος έχει στο προσωπικό σας αεροσκάφος κάποια πακέτα. Να υποθέσω ότι το περιεχόμενο αυτών των πακέτων είναι ιδιαίτερα σημαντικό για αυτόν. Μπορεί να είναι και αρκετά πολύτιμα και η αξία τους να ξεπερνά το ποσό που σας οφείλει. Έχω καταλάβει επίσης ότι, ενώ τα αισθήματα δεν παίζουν κανένα ρόλο για τον Κύριο Μητρόπουλο, αυτός δίνει μεγάλη σημασία στα χρήματα. Προτείνω λοιπόν να του κάνετε την εξής πρόταση. Να σας δώσει πίσω τα χρήματα που σας οφείλει και εσείς να του δώσετε τα πακέτα που έχετε στην κατοχή σας. Επίσης να υποσχεθεί να μην ασχοληθεί ποτέ ξανά μαζί μας. Και συμπεριλαμβάνω και τον εαυτό μου, γιατί όπως καταλαβαίνετε, δεν μπορώ πλέον να εξακολουθώ να εργάζομαι για τον Κύριο Μητρόπουλο. Σε αντίθετη περίπτωση να τον διαβεβαιώσετε και να είστε ιδιαίτερα πειστική σε αυτό, ότι θα καταστρέψετε το περιεχόμενο των πακέτων.*»

«*Κύριε Γεωργίου, θα ήθελα να σας ευχαριστήσω ξανά για το ενδιαφέρον σας. Θα προτιμούσα όμως να δώσω μία πιο οριστική λύση στο θέμα μου, με τον Κύριο Μητρόπουλο. Τινάζοντας τα μυαλά του στον αέρα, ίσως!*» Το τελευταίο το είπε τονίζοντας το, χαμογελώντας και ακουμπώντας το πιστόλι ακόμη περισσότερο στο πρόσωπο του Πάνου Μητρόπουλου.

Εκείνος είχε χλωμιάσει, τόσο πολύ, που φαινόταν στα είκοσι μέτρα πιο πέρα. Ο Νίκος Γεωργίου, συνειδητοποίησε τότε

ότι, η Έλσα Γιαννακάκη μπορεί να έπαιζε και λίγο θέατρο για να κλονίσει την ψυχολογία του Πάνου Μητρόπουλου. Και τα είχε καταφέρει προς το παρόν.

«*Κυρία Γιαννακάκη, μπορείτε σας παρακαλώ να μου δώσετε να μιλήσω στον Κύριο Μητρόπουλο;*»

«*Ευχαρίστως*». Του απάντησε και έδωσε το κινητό της στον Πάνο Μητρόπουλο. Εκείνος το άρπαξε κυριολεκτικά.

«*Κύριε Μητρόπουλε, ακούστε με προσεκτικά, χωρίς να μιλήσετε.*» Του είπε χωρίς να του δώσει περιθώριο να αντιδράσει. «*Με την κατάσταση που αντιμετώπισα και αντιμετωπίζω, προσπαθώ να κάνω ότι είναι το καλύτερο δυνατόν, για όλους μας και κυρίως για σας. Και αυτό επειδή η δική σας ζωή κινδυνεύει. Η Κυρία Γιαννακάκη, είναι σε κατάσταση σύγχυσης και δεν σκέφτεται λογικά. Θα προσπαθήσω να την πείσω να σας κάνει μία συμφέρουσα πρόταση για όλους σας. Παρακαλώ να την αποδεχτείτε. Διαφορετικά φοβάμαι, ότι η κατάληξη δεν θα είναι καλή. Δώστε μου πάλι πίσω την Κυρία Γιαννακάκη.*»

Ο Πάνος Μητρόπουλος, χωρίς να μιλήσει, έδωσε πίσω το κινητό τηλέφωνο στην Έλσα Γιαννακάκη.

«*Κυρία Γιαννακάκη, πιστεύω ότι έχω καταλάβει την τακτική σας. Και είστε έξυπνη γυναίκα. Έχω κάνει προεργασία στον Κύριο Μητρόπουλο, για να δεχτεί την πρόταση που σας είπα. Εφ' όσον συμφωνείτε, φυσικά. Διαφορετικά τινάξτε του τα μυαλά στο αέρα, να τελειώνουμε!*»

«*Κύριε Γεωργίου, θα ήθελα να σκεφτώ για λίγο την πρόταση σας. Βέβαια, από την άλλη μεριά με δελεάζει η ιδέα να του τινάξω τα μυαλά στον αέρα. Σας κλείνω τώρα. Θα σκεφτώ για λίγο και θα σας ξανακαλέσω.*»

Η Έλσα Γιαννακάκη, τερμάτισε την κλήση. Για λίγο απέμεινε να κοιτάζει στα μάτια χωρίς να μιλάει, τον Πάνο Μητρόπουλο. Η ματιά της ήταν εντελώς ανέκφραστη. Μετά άρχισε να του μιλάει. Σχετικά ήρεμα. Από αυτή την απόσταση, δεν μπορούσε να καταλάβει τι του έλεγε. Φαινόταν όμως ότι συμφωνούσαν.

Μετά από λίγο τους έκανε νόημα να πλησιάσουν. Ο Νίκος Γεωργίου και οι δύο άνδρες της φρουράς πλησίασαν αργά.

«*Κύριε Γεωργίου,*» είπε η Έλσα Γιαννακάκη «*αποφάσισα να δεχτώ την πρόταση σας. Την πρότεινα στον Κύριο Μητρόπουλο και την αποδέχτηκε. Η διαδικασία έχει ως εξής. Ο Κύριος Μητρόπουλος εντός της ημέρας, θα εμβάσει σε λογαριασμό που θα του υποδείξω σε τράπεζα εξωτερικού, το οφειλόμενο ποσό. Μόλις επιβεβαιώσω την μεταφορά, θα του παραδώσω τα τρία πακέτα που είναι στο αεροσκάφος μου. Πιθανόν αυτό να γίνει αύριο. Επίσης μου έδωσε την διαβεβαίωση του, ότι δεν θα ασχοληθεί ποτέ ξανά μαζί μας. Ούτε με μένα ούτε με σας. Εσείς θα πρέπει να στείλετε την παραίτηση σας, για τυπικούς λόγους, στην εταιρεία σας. Συμφωνείτε Κύριε Μητρόπουλε;*»

Ο Πάνος Μητρόπουλος έγνεψε καταφατικά.

«*Θαυμάσια, λοιπόν. Θα σας στείλω με sms τα στοιχεία του λογαριασμού μου. Και κάτι ακόμη. Θα ήθελα να διευκρινίσω ότι, σήμερα ήρθα αποφασισμένη να σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα. Δεν θα υπολόγιζα τίποτα. Αλλά ο Κύριος Γεωργίου, κατάφερε να μου αλλάξει γνώμη. Εάν ζεις λοιπόν το οφείλεις σε αυτόν. Του χρωστάς την ζωή σου και μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό. Άθλιο υποκείμενο.*»

Λέγοντας αυτά, η Έλσα Γιαννακάκη, κατέβασε το πιστόλι, το έβαλε στην τσάντα της και πήγαν όλοι πάλι πίσω στο αυτοκίνητο τους. Ο Πάνος Μητρόπουλος, απέμεινε να τους κοιτάζει αποσβολωμένος, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει το όλο σκηνικό που παίχτηκε πριν από λίγο.

Η Έλσα Γιαννακάκη, ο Νίκος Γεωργίου και οι άνδρες της φρουράς της, γύρισαν πίσω στο Ξενοδοχείο.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

Απόπειρα Βιασμού

Προεπισκόπηση

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Περιεχόμενα

1.

Ήταν περίπου έξη ή ώρα το απόγευμα, όταν έφτασε στο Σπίτι του. Δεν είχε καλά – καλά προλάβει να μπει μέσα όταν χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

Άνοιξε και περίμενε. Σε λίγο χτύπησε και το κουδούνι της κύριας πόρτας της μονοκατοικίας που έμεινε. Την άνοιξε και είδε την Τερέζα.

«Δεν αντέχω άλλο.» Του είπε αναστατωμένη, κλαίγοντας.

«Τι συμβαίνει, Τερέζα; Πέρασε μέσα σε παρακαλώ.»

Η Τερέζα ήταν η δεκαεπτάχρονη κόρη ενός παλιού του εργοδότη. Είχε εργασθεί στην εταιρεία του, πριν από λίγα χρόνια. Τον τελευταίο χρόνο η Τερέζα, περνούσε ένα Γολγοθά, καθώς είχαν σκοτωθεί και οι δύο γονείς της, σε ένα αυτοκινητιστικό ατύχημα στην Σαντορίνη. Το δικαστήριο είχε δώσει την κηδεμονία της στον μοναδικό συγγενή της. Έναν αδελφό της μητέρας της. Όχι και η καλύτερη επιλογή ομολογουμένως. Είχε ιδία γνώμη, μιας και τον ήξερε αρκετά καλά. Ήταν μέθυσος, απατεωνίσκος και αρκετά βάναυσος.

Οδήγησε την Τερέζα στο Καθιστικό, την έβαλε να καθίσει στον καναπέ και της έφερε ένα ποτήρι νερό.

«Ηρέμησε, γλυκιά μου. Πιες λίγο νερό και πες μου τι σου συμβαίνει.»

Τον είχε προβληματίσει το γεγονός, ότι είχε έρθει Σπίτι του. Δεν την ήξερε και τόσο καλά. Την είχε δει ελάχιστες φορές. Τελευταία φορά ήταν πριν από έξη μήνες, όταν είχε πάει στο Σπίτι τους, για να συναντήσει τον θείο της, τον Δημήτρη. Είχε κάνει κάποιες δουλειές μαζί του στο παρελθόν και είχε υποσχεθεί να μην συνεργαστεί ξανά μαζί του. Ο Δημήτρης, όμως είχε ζητήσει επίμονα να τον δει. Έτσι από περιέργεια κυρίως, πήγε στο Σπίτι τους, για να τον ακούσει. Εκεί είχε δει και την Τερέζα. Ο Δημήτρης, του είπε τι ήθελε. Η ιστορία, μύριζε από μακριά ότι ήταν κομπίνα και ο Αλέξανδρος, αρνήθηκε ευγενικά. Έκτοτε δεν τους είχε ξαναδεί. Ούτε την Τερέζα, ούτε τον Δημήτρη.

«Ο Δημήτρης,» ξεκίνησε να λέει τραυλίζοντας από την ταραχή και το κλάμα, η Τερέζα «αυτή την φορά το παράκανε. Επιχείρησε να με βιάσει!»

«Σοβαρά; Ηρέμησε χαρά μου και πες μου σε παρακαλώ, τι ακριβώς συνέβη.»

«Θα σου πω.» Η Τερέζα ήπιε λίγο νερό ακόμη και άρχισε να του διηγείται το περιστατικό. «Εδώ και ένα χρόνο που ζω μαζί του, συνέχεια με ενοχλεί. Κρυφοκοιτάζει στο δωμάτιο μου, όταν ντύνομαι. Κρυφοκοιτάζει ακόμη και όταν κάνω μπάνιο. Μια φορά τον έπιασα να αυνανίζεται και να μου δείχνει το πουλί του. Άλλη μία φορά γύρισε αργά το βράδυ, μεθυσμένος και με ανάγκασε να πιάσω το πράμα του και να το βάλω στο στόμα μου. Και συνέχεια δεν έχανε την ευκαιρία να με χουφτώνει. Αλλά σήμερα το παράκανε.»

«Τι λες, τώρα. Για συνέχισε.» Είπε ο Αλέξανδρος, φανερά εκνευρισμένος.

«Σήμερα το μεσημέρι, γύρισα από το Σχολείο και τον βρήκα στο Σπίτι. Μόλις μπήκα μέσα, ήρθε καταπάνω μου.»

«Δεν μου λες βρε πουτανάκι,» μου είπε. «Έτσι κυκλοφορείς στο Σχολείο και ανάβεις τα αγόρια.»

«Από τον τόνο της φωνής του, κατάλαβα ότι ήταν μεθυσμένος. Δεν είπα τίποτα, προσπάθησα να τον αποφύγω και να πάω στο δωμάτιο μου. Αυτός όμως μου έκλεισε τον δρόμο, με άρπαξε και με έσυρε στην Κουζίνα.»

«Σήμερα δεν μου την γλυτώνεις, πουτανίτσα. Με έχεις ανάψει για τα καλά και θα σε γαμήσω. Θα σε ξεσχίσω, καριόλα!»

«Είπε και άλλα βρωμόλογα, που δεν μπορώ να τα πω. Με στρίμωξε στο Τραπέζι της Κουζίνας και προσπάθησε να σηκώσει την φούστα μου και να κατεβάσει το κιλοτάκι μου. Εγώ αντιστάθηκα και πάλι και κατάφερα να του ξεφύγω. Δυστυχώς, έκανε τον γύρο του Τραπεζιού και με άρπαξε ξανά. Είχε ήδη κατεβάσει το παντελόνι του και διέκρινα το σηκωμένο όργανο του. Πανικοβλήθηκα. Δεν την γλυτώνω τώρα, σκέφτηκα. Δίπλα μου ήταν η ηλεκτρική κουζίνα και εκεί επάνω βρισκόταν ένα τηγάνι. Δίχως να το καλοσκεφτώ, το άρπαξα και του το έφερα

στο κεφάλι. Τον χτύπησα δύο ή τρεις φορές και έπεσε λιπόθυμος στο πάτωμα. Τότε έτρεξα στο Γραφείο του Πατέρα μου. Ο μόνος που μου ήρθε στο μυαλό μου, ήσουν εσύ. Δεν ξέρω γιατί. Θυμήθηκα την τελευταία συνάντηση σας, κοίταξα επάνω στο γραφείο και είδα την κάρτα σου. Την άρπαξα, πήρα το σάκο μου και βγήκα στον δρόμο. Ευτυχώς βρήκα αμέσως Ταξί και ήρθα. Δεν ξέρω αν έκανα καλά, αλλά σε παρακαλώ βοήθησε με!»

«Πέφτω από τα σύννεφα. Ποτέ δεν φανταζόμουν κάτι τέτοιο! Και έκανες πολύ καλά που ήρθες. Και εννοείται ότι θα σε βοηθήσω. Κάθισε να ηρεμήσεις. Δεν κινδυνεύεις πλέον. Εγώ θα αναλάβω τα υπόλοιπα.»

Η Τερέζα, τον ευχαρίστησε και κάθισε καλύτερα στον Καναπέ.

Ο Αλέξανδρος, επικοινώνησε με μία φίλη του Αστυνόμο, στο Αστυνομικό Τμήμα Βούλας και της διηγήθηκε το όλο περιστατικό. Η κοπέλα έφριξε. Του συνέστησε να πάνε αμέσως στο τμήμα και να την βρουν. Ο Αλέξανδρος την ευχαρίστησε, τερμάτισε την κλήση και πήγε πίσω στην Τερέζα.

«Τερέζα μου, το ξέρω ότι είσαι ταραγμένη, αλλά θα πρέπει να πάμε στο Τμήμα.»

«Εννοείς, στην Αστυνομία; Γιατί να πάμε στην Αστυνομία;» Τον ρώτησε επιτακτικά.

«Κατ' αρχάς μην ανησυχείς. Έχω μία φίλη μου Αστυνόμο, στο Αστυνομικό Τμήμα της Βούλας και θα πάμε να την βρούμε. Οι λόγοι που πρέπει να πάμε, είναι πολλοί. Ο Δημήτρης δεν πρέπει να μείνει ανεξέλεγκτος. Το συμβάν είναι σοβαρό και πρέπει να διερευνηθεί. Και εσύ έτσι όπως είναι τα πράγματα δεν μπορείς ούτε στο Σπίτι σου, να πας.» Της απάντησε.

«Έχεις δίκιο. Να πάμε. Αλλά δεν θέλω να με αφήσεις στιγμή μόνη μου.» Του είπε και κούρνιασε πάνω του.

«Μην ανησυχείς, χαρά μου. Δεν θα σε αφήσω. Και οφείλω να πω, μπράβο σου που το χειρίστηκες έτσι. Ήσουν πολύ γενναία, μέχρι τώρα. Ας πηγαίνουμε, λοιπόν.»

Την πήρε από το χέρι και βγήκανε από το Σπίτι του.

2.

Έφθασαν σε λίγο, στο Αστυνομικό Τμήμα. Παρκάρισε το αυτοκίνητο του και πήγαν μέσα να βρουν την φίλη του.

Ευτυχώς που ήταν υπηρεσία εκείνη την ημέρα. Τους χαιρέτησε και κάθισαν στο Γραφείο της.

Η Τερέζα της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το περιστατικό. Η Αστυνόμος, είχε οργισθεί με την συμπεριφορά του Δημήτρη. Τους είπε να περιμένουν και επικοινώνησε με έναν γνωστό της Εισαγγελέα Ανηλίκων, που ήταν και εκείνος υπηρεσία εκείνο το απόγευμα της Δευτέρας.

Ο Εισαγγελέας αφού την άκουσε, της πρότεινε να πάνε αμέσως στα Δικαστήρια της πρώην Σχολής Ευελπίδων για ακρόαση. Πρώτα όμως θα έπρεπε η Αστυνόμος να πάρει μία προκαταρκτική κατάθεση, της Τερέζας και του Αλέξανδρου. Και μετά με την συνοδεία της να πάνε στην Εισαγγελία.

Και έτσι έγινε. Η Αστυνόμος, πήρε την κατάθεση της Τερέζας και του Αλέξανδρου και μετά τους έβαλε σε ένα περιπολικό και πήγαν στα Δικαστήρια.

Ο Εισαγγελέας Ανηλίκων, τους δέχτηκε αμέσως. Ήταν πολύ ευγενικός και καθησυχαστικός. Η Τερέζα είχε ηρεμήσει εντελώς. Ο Εισαγγελέας, διάβασε την κατάθεση και άκουσε με προσοχή την Τερέζα. Μετά την ρώτησε και για τα προηγούμενα συμβάντα. Η Τερέζα του τα είπε όλα.

Ο Εισαγγελέας, τότε την ρώτησε την πραγματική της ηλικία. Η Τερέζα του είπε ότι ήταν δεκαεπτά χρόνων και δύο μηνών.

«Κυρία Χρονοπούλου,» είπε στο τέλος ο Εισαγγελέας. «Η υπόθεση σας, είναι πολύ σοβαρή. Και καθόλου απλή. Ο θείος σας θα πρέπει αμέσως, να συλληφθεί και να παραπεμφθεί στο Αυτόφωρο για να δικαστεί. Έχει υποπέσει σε πολλά ποινικά αδικήματα και δεν μπορεί να μένει ατιμώρητος. Και φυσικά δεν μπορεί πλέον, να είναι ο κηδεμόνας σας. Πρέπει να του αφαιρέσω την κηδεμονία αμέσως. Το θέμα όμως είναι τι θα γίνει με εσάς, μέχρι να ενηλικιωθείτε; Το χρονικό διάστημα δεν είναι μεγάλο, αλλά θα πρέπει να διευθετηθεί. Έχετε κάποιον

άλλο συγγενή, που θα μπορούσε να παίξει το ρόλο του κηδεμόνα σας, για τους επόμενους δέκα μήνες;»

«Δυστυχώς, δεν έχω κανέναν.» Απάντησε η Τερέζα.

«Αυτό είναι ένα θέμα.» Είπε ξανά ο Εισαγγελέας. «Και θα πρέπει να λυθεί αμέσως. Δεν θα ήθελα να ανακατέψω τις Κοινωνικές Υπηρεσίες για αυτή την περίπτωση. Δεν είναι οι κατάλληλες. Ο Δικηγόρος σας, ίσως; Από ότι μου είπατε είναι και ο Εκτελεστής της Διαθήκης των γονέων σας.»

«Δεν ξέρω. Θα πρέπει να επικοινωνήσω μαζί του.» Απάντησε ξανά η Τερέζα.

«Μάλιστα.»

«Να ρωτήσω, κάτι;» Επενέβη ο Αλέξανδρος.

«Ευχαρίστως, Κύριε. Παρακαλώ.» Του είπε ευγενικά ο Εισαγγελέας.

«Θα πρέπει απαραίτητα να είναι συγγενής;»

«Όχι, απαραίτητα. Μπορεί να είναι ένας ενήλικας, με λευκό ποινικό μητρώο και δικανική ικανότητα. Και να έχει κάποια σχέση μαζί της, ασφαλώς. Έχετε κάποιον υπ' όψιν σας.»

«Θα μπορούσα να παίξω εγώ αυτό τον ρόλο. Εάν φυσικά συμφωνεί και η Κυρία Χρονοπούλου, βέβαια.»

«Με όλη μου την καρδιά.» Συμφώνησε με ικανοποίηση η Τερέζα. «Άλλωστε σε σένα ήρθα για βοήθεια.»

«Είστε γνωστός της οικογένειας, Κύριε ...»

«Δημητρίου. Αλέξανδρος Δημητρίου.»

Ο Αλέξανδρος, εξήγησε σχετικά στον Εισαγγελέα, για την γνωριμία του με την οικογένεια της Τερέζας και το ενδιαφέρον του για αυτή.

«Εκ πρώτης όψεως, δεν έχω αντίρρηση, Κύριε Δημητρίου. Θα μπορούσα να εκδώσω σήμερα, μία προσωρινή πράξη κηδεμονίας, μέχρι να γίνει η απαραίτητη διαδικασία και να βγει η οριστική. Να σας ρωτήσω όμως ξανά, το έχετε σκεφτεί σοβαρά; Θα αλλάξει ριζικά η ζωή σας ξέρετε. Τουλάχιστον για τους επόμενους δέκα μήνες.»

«Πολύ σοβαρά, Κύριε Εισαγγελέα. Νοιώθω υπεύθυνος για την Κυρία Χρονοπούλου και δεν θα ήθελα με τίποτα να τα πε-

ράσει ξανά όλα αυτά. Και επιπροσθέτως τον άλλο χρόνο θα πάει στην Τρίτη Λυκείου. Μία τάξη που ανάλογα με την απόδοση της, διακυβεύεται το μέλλον της.»

«Συμφωνώ. Αλλά θα ήθελα να τονίσω ξανά ότι, δεν είστε υπεύθυνος για αυτή.»

«Δεν είπα ότι είμαι, αλλά ότι αισθάνομαι ότι είμαι.» Απάντησε ο Αλέξανδρος και κοίταξε την Τερέζα. Εκείνη του χαμογέλασε ευχαριστημένη.

«Καλώς. Θα κάνω τις απαιτούμενες ενέργειες. Πριν όμως από αυτές, φωνάξτε την Αστυνόμο σας παρακαλώ, να έρθει μέσα.»

Ο Αλέξανδρος, φώναξε την Αστυνόμο, που περίμενε έξω από το Γραφείο του Εισαγγελέα.

«Θα κάνω τις ακόλουθες ενέργειες.» Ανακοίνωσε ο Εισαγγελέας. «Πρώτα, θα εκδώσω ένα ένταλμα σύλληψης για τον Κύριο Δημήτρη Κατσαούνη. Θα συλληφθεί και θα κρατηθεί για σήμερα. Αύριο θα οδηγηθεί στο Αυτόφωρο για να δικασθεί. Κυρία Χρονοπούλου και Κύριε Δημητρίου, θα είστε μάρτυρες στο αυριανό δικαστήριο. Κυρία Χρονοπούλου, ξέρω ότι αυτή θα είναι μία τραυματική εμπειρία για εσάς, αλλά θα πρέπει να αποδοθεί δικαιοσύνη. Είστε εντάξει με αυτό;»

«Θα προσπαθήσω, Κύριε Εισαγγελέα.» Απάντησε άχρωμα η Τερέζα.

«Καλώς. Κατόπιν, θα αφαιρέσω την κηδεμονία σας από τον Κύριο Κατσαούνη. Θα εκδώσω μία προσωρινή πράξη κηδεμονίας για τον Κύριο Δημητρίου. Κύριε Δημητρίου, θα σας ενημερώσουν για τις διαδικασίες. Όταν ολοκληρωθούν, θα εκδοθεί η οριστική πράξη. Βέβαια, οι διαδικασίες είναι χρονοβόρες. Και πάντα υπάρχει το ενδεχόμενο, όταν θα έχουν ολοκληρωθεί, να έχει παρέλθει το διάστημα των δέκα μηνών. Αλλά τι να κάνουμε, αυτή είναι η δικαιοσύνη.» Είπε χαμογελώντας ο Εισαγγελέας.

Τον ευχαρίστησαν όλοι και μετά βγήκαν από το Γραφείο του. Περίμεναν στην Γραμματεία για τα διαδικαστικά.

Η Αστυνόμος, ρώτησε την Τερέζα, εάν ο θείος της θα ήταν ακόμη στο Σπίτι τους. Η Τερέζα, φυσικά δεν μπορούσε να απαντήσει με βεβαιότητα, αλλά πιθανολόγησε ότι θα ήταν εκεί, επειδή το χτύπημα ήταν αρκετά ισχυρό.

Πέρασαν άλλες δύο ώρες στην αναμονή. Όταν εκδόθηκαν όλα τα έγγραφα, η Αστυνόμος πήρε το ένταλμα και μαζί με άλλους τρεις αστυνομικούς, οι οποίοι είχαν έρθει στο μεταξύ, πήγαν στο Σπίτι της Τερέζας, για να το εκτελέσουν. Η Αστυνόμος τους είπε, ότι θα τους ενημερώσει αμέσως σχετικά.

Ο Αλέξανδρος και η Τερέζα, παρέλαβαν τα υπόλοιπα έγγραφα, πήραν ένα Ταξί και γύρισαν στο Σπίτι του Αλέξανδρου.

Εκεί σχολίασαν, όλα αυτά που είχαν γίνει. Η Τερέζα τον ρώτησε γιατί είχε προτείνει να γίνει αυτός ο Κηδεμόνας της. Και ο Αλέξανδρος, της απάντησε αυτό που είχε πει και στον Εισαγγελέα. Ότι ένοιωθε υπεύθυνος για αυτή.

«Μόνο αυτός είναι ο λόγος;» Ρώτησε περίεργα η Τερέζα.

«Η αλήθεια, είναι ότι παρόλο που σε έχω δει ελάχιστες φορές, νοιώθω περίεργα οικεία κοντά σου. Και δεν θα ήθελα με τίποτα να σε βάλω σε κίνδυνο.» Της απάντησε.

«Και εγώ νοιώθω παράξενα για σένα. Μου είσαι τόσο συμπαθής και μόλις κινδύνεψα, εσένα σκέφτηκα. Δεν είναι περίεργο;»

«Ναι, είναι.» Συμφώνησε χαμογελώντας ο Αλέξανδρος. «Ας οργανωθούμε, όμως. Κατ' αρχάς έχει πάει δέκα η ώρα, και δεν έχουμε φάει κάτι. Τι θα ήθελες να φας;»

«Δεν πεινάω ιδιαίτερα. Ότι έχεις στο ψυγείο.»

«Φοβάμαι, ότι δεν έχει τίποτα στο ψυγείο. Εγώ λέω να παραγγείλουμε καμία πίτσα!»

Η Τερέζα συμφώνησε.

«Σχετικά με το που θα κοιμηθούμε, το Σπίτι μου έχει δύο κρεβατοκάμαρες, αλλά χρησιμοποιώ μόνον την μία. Προτείνω να κοιμηθείς εσύ εκεί. Εγώ θα βολευτώ στο καναπέ.»

«Δεν θα είσαι καλά, που θα σε βγάλω από το Κρεβάτι σου. Θα κοιμηθώ εγώ στον Καναπέ.» Είπε με στόμφο η Τερέζα.

«Δεν υπάρχει θέμα. Επιμένω.» Απάντησε έντονα ο Αλέξανδρος.

«Καλά, αφού επιμένεις.»

«Και τώρα άλλο ένα θέμα. Δεν έχεις ρούχα μαζί σου. Θα μπορούσα να σου δώσω ένα ζευγάρι πιζάμες, αλλά φοβάμαι ότι θα είναι λίγο μεγάλες.» Είπε και γέλασε.

«Δεν πειράζει. Κάτι θα βρω στην ντουλάπα σου.» Του απάντησε και εκείνη χαμογελώντας.

Ο Αλέξανδρος, την οδήγησε στην Κρεβατοκάμαρα του, της έδειξε την ντουλάπα του και το μπάνιο που βρισκόταν μέσα στην Κρεβατοκάμαρα. Μετά γύρισε πίσω στο Καθιστικό και παρήγγειλε πίτσες.

Τότε ήταν που άκουσε τον ήχο κλήσης του κινητού του. Ήταν η Αστυνόμος. Τον πληροφόρησε ότι όλα είχαν πάει καλά. Είχαν πάει στο Σπίτι της Τερέζας και είχαν βρει τον Δημήτρη, να προσπαθεί να συνέλθει ακόμη από το χτύπημα με το τηγάνι. Τον συνέλαβαν χωρίς κόπο και τον οδήγησαν στα Κρατητήρια του Αστυνομικού Τμήματος. Την άλλη ημέρα θα τον πήγαιναν στο Αυτόφωρο.

Ο Αλέξανδρος, την ευχαρίστησε και τερμάτισε την κλήση.

Η πόρτα της Κρεβατοκάμαρας άνοιξε και βγήκε η Τερέζα. Τότε ήταν που έπαθε το πρώτο σοκ. Η Τερέζα φορούσε ένα δικό του ευρύχωρο φούτερ που έφτανε μόλις μέχρι το κιλοτάκι της. Ήταν ένα φούτερ που δεν είχε φορέσει σχεδόν ποτέ του, μια που είχε κάνει λάθος και το είχε πάρει δύο νούμερα μεγαλύτερο. Ο ένας ώμος της ήταν έξω. Και τότε πρόσεξε πόσο απίστευτα σέξι ήταν. Μέχρι τότε με όλα αυτά δεν την είχε προσέξει ιδιαίτερα σαν γυναίκα. Ήταν σχετικά ψηλή, γεροδεμένη και πολύ όμορφη. Πρόσεξε ότι είχε πλούσιο στήθος, πολύ μεγαλύτερο από το συνηθισμένο, το οποίο διαγραφόταν προκλητικά μέσα από το φούτερ. Τα πόδια της όμως ήταν το κάτι άλλο. Χυτά, γυμνασμένα, άψογα.

Ένοιωσε έναν έντονο ερεθισμό, ανάμεσα στα πόδια του. *Έλεος,* σκέφτηκε. *Ηρέμησε, είναι μόλις δεκαεπτά χρόνων.*

Του χαμογέλασε και τον πλησίασε αργά, ξυπόλυτη. Ο Αλέξανδρος, απόμεινε να την κοιτάζει.

«Είσαι, πάρα πολύ όμορφη.» Ψέλλισε όταν ήρθε κοντά του.

«Ευχαριστώ πολύ.» Του είπε ευχαριστημένη. «Δεν βρήκα κάτι άλλο. Αλλά νομίζω ότι τα παραλές.»

«Καθόλου. Είσαι από τις ωραιότερες γυναίκες που έχω δει ποτέ μου.» Συνέχισε ο Αλέξανδρος.

«Βέβαια. Με αυτό το φούτερ, σίγουρα!» Απάντησε ειρωνικά γελώντας η Τερέζα.

Και ήταν όντως χάρμα οφθαλμών.

«Μην το λες. Είσαι απίστευτα σέξι.»

«Εντάξει, σε πιστεύω.»

Κατόπιν, την ενημέρωσε για τις πίτσες και το τηλεφώνημα από την Αστυνόμο. Η Τερέζα, αναστέναξε με ανακούφιση και ο Αλέξανδρος, απέμεινε να την κοιτάζει. Δεν χόρταινε το θέαμα.

Της πρότεινε να προσπαθήσει να ενημερώσει και τον δικηγόρο της. Η Τερέζα, είχε μία αντίρρηση, επειδή η ώρα ήταν περασμένη. Ο Αλέξανδρος, όμως επέμενε και έτσι τον κάλεσε. Ο δικηγόρος, απάντησε αμέσως. Η Τερέζα τον ενημέρωσε λακωνικά για τα συμβάντα. Ο Δικηγόρος της υποσχέθηκε ότι θα ερχόταν αύριο στο Δικαστήριο. Και έτσι τελείωσε η συνομιλία τους.

Ήρθαν οι πίτσες, έφαγαν και μετά κάθισαν και συζήτησαν με τις ώρες. Λες και ήταν γνωστοί από παλιά και καλοί φίλοι. Η Τερέζα μιλούσε περισσότερο. Και του ανοίχτηκε πολύ. Του είπε για την οικογένεια της και το τραγικό συμβάν. Για την καταπιεστική μαμά της και τον ανύπαρκτο μπαμπά της, που δεν τον έβλεπε σχεδόν ποτέ. Για τις ερωτικές περιπέτειες του πατέρα της και τους συνεχείς τσακωμούς με την μητέρα της. Τις ελάχιστες φίλες της και την ανύπαρκτη ερωτική ζωή της.

Ο Αλέξανδρος, της είπε και εκείνος μερικά πράγματα για αυτόν. Κυρίως για τις αποτυχημένες επιλογές του σχετικά με τις γυναίκες και το τελευταίο διαζύγιο του. Και ορισμένα από τα πολλά προβλήματα απασχόλησης που είχε.

Η Τερέζα τότε, του είπε ότι οι γονείς της είχαν πολύ μεγάλη περιουσία και ότι αυτή ήταν η μοναδική κληρονόμος τους. Αυτή την περιουσία, την διαχειριζόταν μέχρι να γίνει δεκαοκτώ, ο δικηγόρος τους. Παλιός φίλος του πατέρα της και πολύ έμπιστος. Επίσης του είπε, ότι ο Δημήτρης σε καθημερινή βάση την πίεζε, να του δίνει περισσότερα χρήματα. Ευτυχώς όμως που υπήρχαν αυστηροί κανόνες στην διαθήκη για αυτά τα θέματα.

Η ώρα είχε περάσει κατά πολύ και ο Αλέξανδρος πρότεινε να κοιμηθούν. Η Τερέζα του είπε, ότι φοβόταν να κοιμηθεί μόνη της στην Κρεβατοκάμαρα. Παρόλο που το κρεβάτι ήταν διπλό, ο Αλέξανδρος δεν ήθελε να κοιμηθεί μαζί της. Έτσι πρότεινε να βάλει μία πολυθρόνα και μία καρέκλα στην Κρεβατοκάμαρα και να κοιμηθεί εκεί. Έτσι και έκανε. Ξάπλωσαν και κοιμήθηκαν αμέσως.

3.

Το πρωί, ο Αλέξανδρος ξύπνησε πρώτος. Ήταν λίγο πιασμένος. Η πολυθρόνα δεν ήταν και τόσο βολική τελικά. Γύρισε και κοίταξε την Τερέζα, που κοιμόταν στο Κρεβάτι. Και εκεί ήταν που ένοιωσε το δεύτερο σοκ.

Η Τερέζα, προφανώς το βράδυ είχε ζεσταθεί και είχε βγάλει το φούτερ. Το σεντόνι είχε τραβηχτεί και κοιμόταν στο κρεβάτι ημίγυμνη μόνον με ένα string μικροσκοπικό κιλοτάκι. Το θέαμα ήταν πολύ ερεθιστικό. Είχε πάρει μία αγγελική στάση. Το στήθος της, ήταν πράγματι πολύ μεγάλο και το κορμί της κάτι παραπάνω από υπέροχο.

Ένοιωσε τον ερεθισμό του να πηγαίνει στα ύψη. Και ντράπηκε λίγο. Σε αυτό είχε συντελέσει και το γεγονός ότι είχε πολύ καιρό να έρθει σε επαφή με το αντίθετο φύλο.

Πλησίασε το κρεβάτι, σήκωσε το σεντόνι και σκέπασε την Τερέζα. Μετά πήγε στο μπάνιο και έκανε ένα ντους για να ξυπνήσει.

Όταν βγήκε από το μπάνιο, η Τερέζα κοιμόταν ακόμη. Την σκούντηξε απαλά για να την ξυπνήσει. Εκείνη τρόμαξε στον ύπνο της και πετάχτηκε επάνω. Και φυσικά το σεντόνι γλίστρησε και αποκαλύφθηκε για άλλη μία φορά το υπέροχο στήθος της.

Άνοιξε τα μάτια της, συνειδητοποίησε ότι ήταν γυμνή μπροστά του και πήρε αμέσως το σεντόνι και σκεπάστηκε.

«Καλημέρα και Συγνώμη.» Είπε ο Αλέξανδρος. «Δεν ήθελα να σε τρομάξω. Θα πρέπει όμως να ετοιμαστούμε, σιγά – σιγά. Θα πρέπει να πάμε στο Δικαστήριο.»

«Καλημέρα και σε σένα. Δεν πειράζει.» Του είπε χαμογελώντας η Τερέζα. «Απλά ξαφνιάστηκα.»

Ο Αλέξανδρος, της πρότεινε να πάρουν πρωινό. Τι πρωινό βέβαια, μόνον καφέ, τσάι και πορτοκαλάδα είχε. Η Τερέζα συμφώνησε και πήγε στο μπάνιο.

Μετά κάθισαν και οι δύο στο Τραπέζι της Κουζίνας.

Ο Αλέξανδρος της ζήτησε και πάλι συγνώμη.

«Εντάξει δεν έγινε και τίποτα. Δεν είδες κάτι που δεν έχεις ξαναδεί!» Του είπε πειράζοντας τον. «Αλήθεια ήμουν καλό θέαμα;» Συνέχισε στον ίδιο τόνο.

«Το καλύτερο που έχω δει τα τελευταία πολλά χρόνια.» Της απάντησε.

«Δεν σε πιστεύω, αλλά σε ευχαριστώ πάντως.»

Υπήρχε μία διάχυτη αίσθηση στην ατμόσφαιρα. Ο Αλέξανδρος πρότεινε να φύγουν αμέσως, για να προλάβουν το Δικαστήριο.

Πήραν το αυτοκίνητο του και ξεκίνησαν για την Ευελπίδων.

Όταν έφτασαν, η υπόθεση τους δεν είχε ξεκινήσει ακόμη. Η Τερέζα βρήκε τον Δικηγόρο της. Τον σύστησε στον Αλέξανδρο και κάθισαν και του είπαν λεπτομερώς τα συμβάντα της προηγούμενης ημέρας. Ο Αλέξανδρος είχε μαζί του και τα έγγραφα που του είχε δώσει ο Εισαγγελέας. Τα έδωσε στον Δικηγόρο. Ήταν ένας πολύ συμπαθής ηλικιωμένος Κύριος. Και πάρα πολύ ευγενικός. Του είχε κάνει πολύ καλή εντύπωση. Και αυτό ήταν παράξενο, επειδή συνήθως δεν τα πήγαινε και τόσο καλά με τους δικηγόρους.

Είχαν σχεδόν τελειώσει την ενημέρωση τους, όταν άρχισε η εκδίκαση της υπόθεσης τους. Η Τερέζα, ταράχτηκε λίγο στην θέα του Δημήτρη, αλλά διατήρησε την ψυχραιμία της. Την Τερέζα, εκπροσώπησε ο Δικηγόρος της. Ο Δημήτρης δεν είχε δικηγόρο.

Η Πρόεδρος του Δικαστηρίου, εκφώνησε το κατηγορητήριο και κάλεσε τους Μάρτυρες. Πρώτη εξετάστηκε η Τερέζα. Ήταν σχετικά ψύχραιμη και διηγήθηκε όλα τα συμβάντα με τον καλύτερο τρόπο. Ο Δικηγόρος της, υπέβαλε και τα σχετικά έγγραφα. Μετά εξετάστηκε με μία σύντομη διαδικασία και ο Αλέξανδρος. Και τελικά απολογήθηκε ο Δημήτρης. Δεν ήταν και τόσο απολογητικός και με την στάση του, ουσιαστικά επιβεβαίωσε τις πράξεις του. Το Δικαστήριο, έβγαλε αμέσως απόφαση. Τον έκρινε ένοχο για όλες τις κατηγορίες, της απόπειρας βιασμού συμπεριλαμβανομένης. Του εκδίκασε ποινή φυλάκισης πέντε ετών, χωρίς αναστολή. Επίσης επικύρωσε τις πράξεις

που είχε εκδώσει ο Εισαγγελέας Ανηλίκων. Η Πρόεδρος του Δικαστηρίου, ήταν πολύ φιλικά προσκείμενη στην Τερέζα και της συνέστησε να παραμείνει μερικές ημέρες στο Σπίτι για να ηρεμήσει και να ξεπεράσει το σοκ. Της έδωσε μάλιστα και το ανάλογο έγγραφο για να δικαιολογήσει τις απουσίες της, στο Σχολείο. Την ευχαρίστησαν και έφυγαν από το Δικαστήριο.

Ο Δικηγόρος της Τερέζας, ευχαρίστησε πολύ τον Αλέξανδρο για την όλη του βοήθεια. Τους πρότεινε να πάνε όλοι μαζί στο Σπίτι της Τερέζας για να συζητήσουν ορισμένα διαδικαστικά θέματα. Έτσι και έκαναν.

Έφθασαν στο Σπίτι της Τερέζας, στην Βουλιαγμένη. Ένα πραγματικά μεγάλο, υπέροχο Σπίτι.

«Είναι πραγματικά μία από τις ελάχιστες φορές τον τελευταίο χρόνο, που δεν φοβάμαι να γυρίσω Σπίτι μου. Όταν έμπαινα μέσα, είχα ένα φόβο, γιατί δεν ήξερα τι θα μου συνέβαινε.» Είπε καθησυχασμένη η Τερέζα. «Και θα ήθελα να σε ευχαριστήσω πολύ για αυτό Αλέξανδρε.»

Ο Αλέξανδρος την ευχαρίστησε και εκείνος και κάθισαν όλοι μαζί να συζητήσουν τα διαδικαστικά θέματα.

Συμφώνησαν να μετακομίσει άμεσα ο Αλέξανδρος στο Σπίτι της Τερέζας. Δεν υπήρχε άλλωστε θέμα με αυτό, μια που το Σπίτι που έμεινε, ήταν νοικιασμένο. Για τα υπόλοιπα θέματα συμφώνησαν, ο Δικηγόρος να κάνει την απαιτούμενη προεργασία και όταν ήταν έτοιμος, να πάει ο Αλέξανδρος στο Γραφείο του για να συζητήσουν και να υπογράψει τα σχετικά έγγραφα.

Ο Δικηγόρος, επίσης τους πρότεινε να μείνουν μερικές ημέρες στο Σπίτι τους και να ηρεμήσουν. Επίσης τους ανακοίνωσε ότι μέχρι να τακτοποιήσει τα οικονομικά της κηδεμονίας, θα αύξαινε το ημερήσιο όριο ανάληψης στους λογαριασμούς της Τερέζας για να μπορούν να καλύψουν τα έξοδα τους. Επίσης θα ακύρωνε φυσικά τις κάρτες και τους λογαριασμούς του Δημήτρη.

Τον ευχαρίστησαν για την υποστήριξη του και ο Δικηγόρος αποχώρησε.

«Ωραία. Πάει και αυτό.» Είπε ικανοποιημένη η Τερέζα. «Είμαι πολύ ευχαριστημένη που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Τελικά ήμουν τυχερή μέσα στην ατυχία μου.»

«Έτσι είναι. Και εγώ είμαι πολύ ευχαριστημένος που είμαι εδώ μαζί σου.»

«Σου ανάτρεψα όμως όλη σου τη ζωή.» Σχολίασε χαμογελώντας.

«Δεν βαριέσαι. Είναι μία πολύ καλή ανατροπή θα έλεγα.» Της απάντησε και εκείνος.

«Χαίρομαι που το βλέπεις, έτσι.»

«Δεν θα μπορούσα, να το δω αλλιώς. Άλλωστε εγώ το πρότεινα. Και ήξερα πάρα πολύ καλά τι έκανα.»

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρη!» Είπε πειρακτικά η Τερέζα. «Θα περάσεις τους επόμενους δέκα μήνες, συντροφιά με μία κακομαθημένη έφηβη. Ούτε ψύλλος στον κόρφο σου, Κύριε Αλέξανδρε.»

«Δεν νομίζω να είναι. Έτσι. Πρώτον δεν είναι έφηβη. Είναι μία πολύ γλυκιά γυναίκα. Δεύτερον δεν είναι καθόλου κακομαθημένη. Και τρίτον, ελπίζω να περάσω μαζί της, πολύ περισσότερο από δέκα μήνες.»

Η Τερέζα, πήγε κοντά του και τον φίλησε αυθόρμητα στο μάγουλο.

«Είσαι, τόσο καλός!» Είπε και κοκκίνισε.

«Και εσύ το ίδιο.» Απάντησε ο Αλέξανδρος. «Τώρα τι κάνουμε, όμως;»

«Τι προτείνεις;» Τον ρώτησε.

Της πρότεινε να πάνε για φαγητό, μια που είχε περάσει το μεσημέρι με όλα αυτά. Και η Τερέζα, συμφώνησε.

Πήγαν σε ένα πολύ ωραίο εστιατόριο στην Βάρκιζα. Και συζήτησαν διάφορα.

Ο Αλέξανδρος πρότεινε να πάνε μετά στο Σπίτι του, για να μαζέψει όσα ρούχα μπορούσε. Μετά της πρότεινε, αύριο να πάνε μία ολιγοήμερη εκδρομή. Θα ήταν μία ευκαιρία, να αλλάξουν παραστάσεις και ξεχάσουν τις άσχημες καταστάσεις των τελευταίων ημερών.

Η Τερέζα, χτύπησε με χαρά τα χέρια της.

«Ξέρεις, τι θέλω;» Του είπε.

«Τι θέλεις, χαρά μου;»

«Δεν ξέρω εάν γίνεται, αλλά θα το πω. Θέλω να πάμε τέσσερις ημέρες σε ένα χλιδάτο Ξενοδοχείο στην Μύκονο!»

«Και γιατί να μην γίνεται; Είναι και εύκολο επειδή ακόμη δεν έχει αρχίσει η καλοκαιρινή σεζόν. Δεν βλέπω να υπάρχει κάποιο θέμα. Αλλά γιατί στην Μύκονο;»

«Έτσι, το έχω απωθημένο. Το ζητούσα συνέχεια από την μητέρα μου και ποτέ δεν μου το έκανε. Ο πατέρας μου, πήγαινε συνέχεια εκεί με διάφορες φίλες του. Καταλαβαίνεις βέβαια, τι φίλες!»

«Καταλαβαίνω. Αλλά γιατί όμως, η μητέρα σου δεν σε πήγαινε;»

«Γιατί έλεγε, ότι εκεί πηγαίνουν όλες οι ξετσίπωτες. Μία φορά είχα δει, τυχαία, όταν έψαχνα τα συρτάρια του Γραφείου του πατέρα μου, κάτι φωτογραφίες δικές του με κάποιες κοπέλες, γυμνόστηθες. Μάλιστα!»

«Εντάξει. Αυτό ήταν λίγο τραβηγμένο. Δεν είναι όλες οι κοπέλες ξετσίπωτες. Και δε νομίζω να είναι κακό να κολυμπάνε γυμνόστηθες.»

«Εσένα δεν σε πειράζει αυτό;»

«Εγώ είμαι πολύ ανοιχτόμυαλος. Και δεν έχω καθόλου θέμα με το γυμνό. Προς θεού.»

«Δηλαδή, εάν ήθελα εγώ να κάνω μπάνιο γυμνόστηθη, θα με άφηνες;»

«Φυσικά. Και γυμνή ακόμη να ήθελες να κολυμπήσεις, δεν θα είχα καθόλου θέμα. Άσε, που εσύ έχεις πάρα πολύ ωραίο στήθος.»

«Σε ευχαριστώ. Και ελπίζω να μην το λες, έτσι. Μπορεί και να το κάνω ξέρεις!»

«Να το κάνεις. Από μένα έχεις το ΟΚ.»

«Τελικά, τι θα κάνουμε; Θα πάμε στην Μύκονο;»

«Θα πάμε. Πρώτα όμως θα ήθελα, γιατί είναι λίγο λεπτό το θέμα, να καλέσω τον Δικηγόρο και να ζητήσω, την σύμφωνη

γνώμη του για ένα ολιγοήμερο ταξίδι. Χωρίς να του πω λεπτομέρειες, φυσικά. Τι λες;»

«Μπορείς να το κάνεις. Αλλά δεν νομίζω να έχει αντίρρηση.»

Ο Αλέξανδρος κάλεσε τον Δικηγόρο και τον ενημέρωσε, σχετικά. Εκείνος τον ευχαρίστησε πολύ για την ενημέρωση. Και όχι μόνον δεν είχε αντίρρηση, αλλά του είπε ότι θα προσαρμόσει το όριο στις κάρτες της Τερέζας ανάλογα, για να καλύψουν τα έξοδα του ταξιδιού. Επίσης του είπε ότι, όταν θα έφευγαν από το Ξενοδοχείο, να επικοινωνήσουν μαζί του, για να τακτοποιήσει εκείνος τον λογαριασμό τους. Ο Αλέξανδρος, τον ευχαρίστησε πολύ και τερμάτισε την κλήση.

Μετά ενημέρωσε και την Τερέζα. Και βέβαια εκείνη πέταξε από την χαρά της.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω.» Είπε. «Εγώ για πλάκα, το είπα. Και τώρα θα πάμε Μύκονο. Είσαι ο καλύτερος!» Και τον φίλησε και πάλι στο μάγουλο.

Αυτά τα φιλιά γίνονται επικίνδυνα, σκέφτηκε και χαμογέλασε.

«Σήκω να πάμε στο Σπίτι μας! Πρέπει να βγάλουμε εισιτήρια, να κλείσουμε Ξενοδοχείο, έχουμε δουλειές!» Του είπε ανυπόμονα.

«Μπελάς που μας βρήκε!» Της είπε πειραχτικά.

Πρώτα πήγαν από το Σπίτι του και πήρε ότι ρούχα μπόρεσε. Μετά η Τερέζα σκέφτηκε ότι δεν είχε τα κατάλληλα ρούχα για την Μύκονο. Έτσι πήγαν στα μαγαζιά στην Γλυφάδα για ρούχα. Του ανακοίνωσε ότι αποφάσισε να αλλάξει λουκ. Τώρα που δεν φοβόταν τον θείο της πλέον, αποφάσισε να γίνει πιο τολμηρή στο ντύσιμο της. Ζήτησε την γνώμη του, για αυτό. Και ο Αλέξανδρος, της είπε φυσικά ότι μπορούσε να γίνει όσο τολμηρή ήθελε.

Έτσι η Τερέζα, αγόρασε τα πιο σέξι φορέματα. Μετά πήγαν και ψώνισαν εσώρουχα. Εκεί ο Αλέξανδρος, τα χρειάστηκε λίγο. Η Τερέζα, επέλεξε τα πιο ερεθιστικά εσώρουχα. Και σαν να μην έφταναν αυτά, πήγε και πήρε κάτι εντελώς διαφανή πολύ κοντά νυχτικά. *Επίτηδες, το κάνει,* σκέφτηκε.

Εκεί όμως που τον αποτελείωσε, ήταν στα παπούτσια. Τον ρώτησε με μία αφοπλιστική δήθεν αθωότητα ποια ήταν η γνώμη του για τις γόβες. Και ο Αλέξανδρος, αφελώς, της είπε. Οι ψηλοτάκουνες στιλέτο γόβες, ήταν ένα από τα φετίχ του Αλέξανδρου. Το άλλο φετίχ, ήταν τα εσώρουχα. Της περιέγραψε λοιπόν, τις αγαπημένες του γόβες. Και η Τερέζα, διάλεξε ακριβώς αυτές. Μαζί με κάτι υπέροχα στιλέτο σάνδαλα.

«Είσαι σίγουρη;» Την ρώτησε, όταν τις είδε.

«Δεν έχω ξαναφορέσει γόβες, αλλά με έχουν γοητέψει. Και νοιώθω περίεργα όταν τις φοράω. Μία που αρέσουν και σε σένα, λέω να τις πάρω.» Του απάντησε με μία παιδιάστικη αφέλεια.

Ο Αλέξανδρος, συμφώνησε. Οι γόβες ήταν υπέροχες. Και πολύ ερεθιστικές. Ο ερεθισμός στο παντελόνι του, ήταν κάτι παραπάνω από εμφανής. Και προσπαθούσε πολύ για να τον κρύψει.

Εγώ το βλέπω το έργο. Θα με στείλει αδιάβαστο η μικρή, σκέφτηκε ξανά. Αλλά δεν μπορούσε πλέον, να κάνει τίποτα για αυτό.

Έφυγαν επιτέλους από τα μαγαζιά και πήγαν Σπίτι τους. Έβγαλαν εισιτήρια με την μεσημεριανή πτήση και έκλεισαν μία μεγάλη σουίτα σε ένα από τα καλύτερα πεντάστερα ξενοδοχεία της Μυκόνου. Η Τερέζα, είχε ενθουσιαστεί. Και άλλα φιλιά στο μάγουλο.

Μετά πήγαν επάνω και του έδειξε την Κρεβατοκάμαρα του. Ακριβώς δίπλα στην δική της. Βόλεψε τα ρούχα του και μετά πήγαν στο καθιστικό.

Άλλη δοκιμασία εκεί. Η Τερέζα βάλθηκε να δοκιμάσει όλα τα ρούχα που είχε πάρει. Και το έκανε εκεί μπροστά του με μία αφοπλιστική αφέλεια. Το αποκορύφωμα ήταν με τις γόβες. Επειδή δεν είχε ξαναφορέσει, κυριολεκτικά, γόβες, βάλθηκε να τις δοκιμάσει όλες και να κάνει πασαρέλα στο σαλόνι, πάνω – κάτω. Και τα πήγε μια χαρά. Εξοικειώθηκε σε χρόνο ρεκόρ.

Όταν κουράστηκε από όλη αυτή την προσπάθεια, πήγε όλα τα ρούχα επάνω στο δωμάτιο της. Φόρεσε ένα από τα σέξι διά-

φανα νυχτικά της, με ένα ασορτί string κιλοτάκι και κατέβηκε κάτω. Και βέβαια επειδή ήθελε να τις συνηθίσει, λέει, είχε αφήσει τις ροζ δωδεκάποντες γόβες.

«Πως σου φαίνομαι;» Τον ρώτησε όλο νάζι.

«Οπτασία.» Απάντησε ο Αλέξανδρος και δεν άντεξε άλλο.

Ζήτησε συγγνώμη, πήγε επάνω στο μπάνιο του δωματίου του και αυνανίστηκε δύο φορές, για να συνέλθει και να φύγει η ένταση από το κορμί του.

Τι θα κάνω με αυτή, αναρωτήθηκε προβληματισμένος. *Μέχρι πότε θα αντέξω;*

Κατέβηκε στο Καθιστικό. Η Τερέζα καθόταν στο Καναπέ, σε μία προκλητικά αθώα, στάση. Και ο ερεθισμός του Αλέξανδρου, επέστρεψε. Προσπάθησε να τον ελέγξει.

Η Τερέζα, μιλούσε συνέχεια για το ταξίδι τους στην Μύκονο. Ευτυχώς που ο καιρός ήταν θαυμάσιος και θα μπορούσαν και να κολυμπήσουν. Εκεί του ανακοίνωσε ότι σκόπευε να κολυμπήσει γυμνόστηθη. Και ο Αλέξανδρος, της είπε ότι δεν έχει καμία αντίρρηση, φυσικά.

Μετά η Τερέζα, μπήκε στο Διαδίκτυο και βάλθηκε να ψάχνει και να ενημερώνεται για την Μύκονο. Αργά το βράδυ, αποφάσισε να πάνε να κοιμηθούν.

Την καληνύχτισε και πήγε στο δωμάτιο του. Δεν είχε προλάβει να βγάλει τα ρούχα του, όταν μπήκε μέσα η Τερέζα χωρίς να χτυπήσει, με το διάφανο νυχτικό και τις γόβες και του έδωσε ένα γλυκό φιλί για καληνύχτα. Την φίλησε και εκείνος και έφυγε.

Και άλλος αυνανισμός μετά. Με το ζόρι ηρέμησε και κοιμήθηκε.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

Ελένη & Μενέλαος

Προεπισκόπηση

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Περιεχόμενα

1. Πρόσκληση σε Γάμο!

Στο δρόμο για την Πρέβεζα, ο Μενέλαος οδηγούσε αλλά το μυαλό του δεν ήταν εκεί. Πολλές σκέψεις τον απασχολούσαν και αυτό δεν ήταν καθόλου ασφαλές.

Τον δρόμο τον ήξερε καλά. Δεν είχε ιδιαίτερη κίνηση, αλλά και πάλι ήταν λίγο επικίνδυνο.

Ήταν προσκαλεσμένος σε ένα γάμο, που γινόταν στην Πρέβεζα. Παντρευόταν ένας συνεργάτης του σε μία εταιρεία, που ήταν Εξωτερικός Σύμβουλος. Ήταν από τις κοινωνικές εκδηλώσεις που πηγαίνεις καθαρά από υποχρέωση. Τον γαμπρό δεν τον ήξερε και τόσο καλά. Ήταν υψηλόβαθμο στέλεχος στην εταιρεία. Εκείνος τον εκτιμούσε πολύ. Και για αυτό άλλωστε τον είχε καλέσει στο Γάμο του, που γινόταν σε σχετικά στενό κύκλο. Δεν ήθελε να πάει, αλλά ήξερε ότι ο Γαμπρός, επηρέαζε την Πρόεδρο της εταιρείας. Και αν ήθελε να ανανεωθεί το Συμβόλαιο του και για την επόμενη χρονιά, καλό θα ήταν να πρόσεχε τις δημόσιες σχέσεις του. Έτσι βρέθηκε να ταξιδεύει για την Πρέβεζα.

Ο Γάμος γινόταν Σάββατο, αργά το απόγευμα. Προετοιμάσθηκε από την Παρασκευή. Θα ξεκινούσε πρωί Σαββάτου και θα γύριζε πίσω την Κυριακή το απόγευμα.

Τα τελευταία δύο χρόνια, μετά το διαζύγιο του, έμεινε με την κόρη του Αιμιλία, χαϊδευτικά Έμα, σε ένα τριάρι στην Γλυφάδα. Τα πράγματα δεν πήγαιναν και τόσο καλά για αυτόν. Ένα όχι και τόσο εύκολο διαζύγιο, απασχόληση με πολλά σκαμπανεβάσματα, οικονομική στενότητα και για σχέσεις ούτε λόγος.

Η κόρη του, δεκαεπτά χρονών, ήταν σχετικά εύκολο παιδί, αλλά είχε και εκείνη τα θέματα της. Είχε αποφασίσει η ίδια να μείνει μαζί του, επειδή με την μητέρα της είχε πάρα πολλές συγκρούσεις. Τα πρώτα δύο χρόνια μετά το διαζύγιο, έμεινε με την μητέρα της, αλλά τα τελευταία δύο προτίμησε να μείνει μαζί του. Ήταν πιο ήρεμη έτσι.

Την ρώτησε εάν ήθελε να έρθει μαζί του. Και σιγά να μην ήθελε. Ένα Σαββατοκύριακο, μόνη της στην Αθήνα, ήταν το καλύτερο της. Φυσικά της είχε εμπιστοσύνη, άλλωστε είχε κάνει πολύ καλή δουλειά στην ανατροφή της. Καλού – κακού της έκανε τα συνηθισμένα δέκα λεπτά κήρυγμα.

Σηκώθηκε το Σάββατο, σχετικά πρωί και ξεκίνησε για την Πρέβεζα.

Μετά το Αντίρριο, σκέφτηκε να σταματήσει για λίγο σε ένα Καφέ, που βρήκε στο δρόμο. Ήταν ευκαιρία να ξεκουραστεί, να συγκεντρωθεί και να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του. Ο δρόμος από εκεί και πέρα δεν ήταν και τόσο εύκολος, οπότε έπρεπε να προσέχει. Και το αυτοκίνητο του, δεν ήταν και τόσο ασφαλές. Οπότε άλλος ένας λόγος για να προσέχει περισσότερο.

Διάφορες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. Κυρίως αναμνήσεις από προηγούμενα ταξίδια διακοπών με την πρώην σύζυγο του. Μετά αναπόφευκτα, δυσάρεστες αναμνήσεις από την τελευταία περίοδο, που τα πράγματα δεν ήταν και τόσο καλά. Και η δυσάρεστη κατάληξη της ρήξης της σχέσης τους και του Διαζυγίου που επακολούθησε. Τα είχε σκεφτεί πολύ όλα αυτά, τα τελευταία χρόνια. Και παρόλο που είχε αναλύσει ξανά και ξανά την όλη κατάσταση και είχε βγάλει τα συμπεράσματα του, εξακολουθούσαν όλα αυτά να απασχολούν το μυαλό του.

Η αλήθεια βέβαια ήταν, ότι πλέον δεν έκανε και τόσο συχνά αυτές οι σκέψεις. Είχε αναπτύξει μία τεχνική για να ξεφεύγει από αυτές. Έβρισκε κάτι άλλο να απασχολεί το μυαλό του.

Την συγκεκριμένη στιγμή, αυτό ήταν μία παρέα από τρία άτομα που καθόταν σε ένα διπλανό τραπέζι. Η παρέα αποτελούνταν από δύο γυναίκες και ένα άνδρα. Η μία γυναίκα ήταν φανερό ότι ήταν ζευγάρι με τον άνδρα. Αυτή όμως που τράβηξε την προσοχή του ήταν η άλλη γυναίκα. Ήταν ο τύπος της γυναίκας που πάντα του άρεσε. Και δυστυχώς ποτέ δεν είχε κάνει σχέση με παρόμοια γυναίκα. Άρα το είχε απωθημένο. Είχε κατάμαυρα μαλλιά, κάτασπρο δέρμα και μάτια στο βαθύ

μπλε. Κανονικό σωματότυπο και πληθωρικό στήθος. Από όσο μπορούσε να διακρίνει, επειδή καθόταν, θα έπρεπε να είναι κανονικού αναστήματος. Φορούσε ένα ιδιαίτερα αποκαλυπτικό, εφαρμοστό μπλουζάκι και κοντή φούστα. Ένα άλλο σημείο που του άρεσε πάρα πολύ, στα όρια του φετιχισμού, ήταν τα ψηλοτάκουνα στιλέτος. Και αυτή η γυναίκα έπαιρνε άριστα σε αυτό. Φορούσε υπέροχα χρυσά πέδιλα, πολύ κομψά, με τακούνι στιλέτο τουλάχιστον δώδεκα πόντων. Την όλη εμφάνιση συμπλήρωναν χρυσοί μεγάλοι κρίκοι που κρεμόταν από τα αυτιά της.

Έπιασε τον εαυτό του να έχει καρφωθεί επάνω της. Σε κάποια στιγμή, η γυναίκα λες και αισθάνθηκε το βλέμμα του, γύρισε και τον κοίταξε. Μετά του χαμογέλασε. Αισθάνθηκε λίγο άσχημα, αλλά της χαμογέλασε και εκείνος αμήχανα.

Λίγο μετά, η παρέα σηκώθηκε και έφυγε. Είχε έτσι την ευκαιρία, να την δει πιο καλά. Και ήταν πολύ καλύτερη από ότι είχε υποθέσει. Δεν ήταν τόσο νέα. Θα πρέπει να ήταν στην δεκαετία των σαράντα. Αλλά διατηρούταν πολύ καλά. Εκείνος άλλωστε πάντα υποστήριζε ότι αυτή είναι η καλύτερη ηλικία για μια γυναίκα. Ήταν ψηλότερη από όσο νόμιζε. Με ιδανικές αναλογίες. Είχε καμπύλες αλλά όχι περιφέρεια πάνω από το κανονικό. Το στήθος της ήταν πλούσιο και πληθωρικό και η εφαρμοστή, κοντή φούστα τόνιζε ιδιαίτερα τον ολοστρόγγυλο ποπό της. Το σύνολο συμπλήρωναν ένα ζευγάρι υπέροχα πόδια. Το έμπειρο μάτι του κατάλαβε ότι σαφέστατα γυμναζόταν. Από τις γάμπες της φαινόταν επίσης, ότι φορούσε συνέχεια ψηλοτάκουνα παπούτσια.

Την στιγμή που έφευγε, γύρισε και τον ξανακοίταξε. Και του χαμογέλασε ξανά. Της χαμογέλασε και αυτός. Μπήκε μαζί με την παρέα της, στο αυτοκίνητο τους και έφυγαν.

Έμεινε για λίγο να κοιτάζει το αυτοκίνητο που απομακρυνόταν, με κατεύθυνση την Ήπειρο. Μετά αποφάσισε να ξεκινήσει και εκείνος.

Σε κάνα δύο ωρίτσες, έφθασε στην Πρέβεζα. Ήταν σχεδόν τρεις η ώρα. Ο Γάμος, θα γινόταν στις επτά το απόγευμα, σε

μία Εκκλησία λίγο έξω από την πόλη. Η Δεξίωση θα δινόταν σε ένα καλό Ξενοδοχείο αρκετά έξω από την Πρέβεζα στο δρόμο για την Πάργα. Στο ίδιο Ξενοδοχείο είχε κλείσει ο γαμπρός και τα δωμάτια για τους προσκαλεσμένους του. Έπρεπε λοιπόν να πάει πρώτα στο Ξενοδοχείο, να ετοιμασθεί και μετά να πάει εγκαίρως στην Εκκλησία. Και μετά πάλι πίσω στο Ξενοδοχείο.

Το Ξενοδοχείο το βρήκε εύκολα. Από ότι του είχαν πει, η Εκκλησία ήταν λίγο μπελάς. Έπρεπε να προσέξεις να στρίψεις στην σωστή διασταύρωση, αλλιώς δεν υπήρχε περίπτωση να την βρεις.

Έδωσε το όνομα του στην Υποδοχή και του έδωσαν το κλειδί του δωματίου. Ανέβηκε πάνω. Τακτοποίησε τα πράγματα του. Η ώρα ήταν λίγο πριν τις τέσσερις, το απόγευμα. Οπότε είχε χρόνο. Κατέβηκε πάλι κάτω και πήγε στο Εστιατόριο για να φάει κάτι. Το Εστιατόριο ήταν κλειστό, αλλά στην Καφετέρια στην Πισίνα σερβίριζαν σνακ και σαλάτες. Κάθισε και παρήγγειλλε μία σαλάτα του Καίσαρα.

Ο καιρός ήταν πολύ καλός. Δεν είχαν αρχίσει ακόμη οι ζέστες. Αποφάσισε να εκμεταλλευτεί την αναγκαστική φυγή από την Αθήνα και να μην αφήσει τους προβληματισμούς και τις σκέψεις του να απασχολήσουν άλλο το μυαλό του.

Παρόλο που ακόμη δεν είχε αρχίσει η καλοκαιρινή περίοδος, το Ξενοδοχείο είχε αρκετή κίνηση. Στην Πισίνα ήταν αρκετοί τουρίστες, κυρίως ξένοι, που απολάμβαναν τα παιγνίδια με το νερό.

Χάζεψε λίγο, χαλάρωσε, η διάθεση του έφτιαξε και ανέβηκε στο δωμάτιο του για να ετοιμαστεί.

Ήταν ακόμη νωρίς, αλλά ήθελε να έχει άνεση χρόνου. Επειδή δεν ήξερε ακριβώς το σημείο, θα έπρεπε να έχει χρονικό περιθώριο στην περίπτωση που έκανε κάποιο λάθος.

Το δωμάτιο ήταν πολύ καλό. Κάτι παραπάνω από αξιοπρεπές. Και το Ξενοδοχείο πέντε αστέρων. Στο μυαλό του ήρθε η μελαχρινή ύπαρξη που είχε δει το μεσημέρι στο Αντίρριο. Αναμφισβήτητα ήταν η ωραιότερη γυναίκα που είχε δει τα τελευταία χρόνια. Συνειδητοποίησε ότι η φυσιογνωμία της δεν

του ήταν εντελώς άγνωστη. Κάπου θα έπρεπε να την είχε ξαναδεί. Αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί που. Άλλωστε δεν τα πήγαινε και τόσο καλά με τα πρόσωπα. Αυτό όμως ήταν ένα πρόσωπο που δεν το ξεχνάς και τόσο εύκολα.

Ας είναι, σκέφτηκε. Ολοκλήρωσε την ετοιμασία του και έφυγε από το δωμάτιο.

Στην Υποδοχή είχε αρκετό κόσμο. Και αν έκρινε από αυτά που φορούσαν οι περισσότεροι, θα πρέπει να ήταν προσκαλεσμένοι για τον Γάμο.

Πήγε στο αυτοκίνητο του, έριξε μία τελευταία ματιά στον χάρτη που είχε εκτυπώσει και ξεκίνησε.

Πήγαινε προσεκτικά στον δρόμο και ευτυχώς είδε εγκαίρως την μικρή πινακίδα για την εκκλησία. Μετά από τέσσερα πέντε χιλιόμετρα είχε φτάσει.

Η Εκκλησία, ήταν στο τέλος του δρόμου σε ένα ειδυλλιακό περιβάλλον. Μέσα στα δέντρα, αλλά ταυτόχρονα δίπλα στην θάλασσα.

Ήταν από τους πρώτους που έφθασαν. Βρήκε ένα σκιερό μέρος και άφησε το αυτοκίνητο του.

Ήταν νωρίς ακόμη. Στάθηκε λίγο πιο πέρα και παρακολουθούσε τους παρευρισκόμενους.

Οι αναμνήσεις από τον δικό του γάμο, ήρθαν αναπόφευκτες και πάλι. Εγκαίρως όμως τις απόκλεισε από το μυαλό του, πριν γίνουν καθοριστικές.

Για να ξεχασθεί λίγο, κάλεσε την κόρη του, στο κινητό της. Περιέργως το απάντησε αμέσως. Του είπε ότι ήταν σπίτι και δεν σκόπευε να βγει. Άλλωστε δεν ήταν και πολύ της εξόδου. Ο υπολογιστής και το Internet, την απασχολούσαν στο μεγαλύτερο μέρος του ελεύθερου χρόνου της. Της είπε τα καθιερωμένα περί προσοχής και τερμάτισε την κλήση.

Η ώρα είχε φτάσει έξη και μισή. Οι προσκαλεσμένοι είχαν αρχίσει να φτάνουν πιο μαζικά. Ο γνωστός του, είχε πει, ότι δεν είχαν καλέσει πολλούς στον Γάμο. Στην Δεξίωση ακόμη λιγότερους. Και αυτό ίσως, επειδή η Νύφη ήταν σε κατάσταση προχωρημένης εγκυμοσύνης. Η Νύφη, καταγόταν από ένα

χωριό έξω από την Πρέβεζα. Έμεινε στην Αθήνα, φυσικά. Οπότε ο Γάμος εκτός Αθηνών ήταν μία υπέροχη δικαιολογία, για να ελέγξεις τον κόσμο που ήθελες να καλέσεις.

Σκέφτηκε να κάνει μία βόλτα στην Παραλία. Ήταν μία πολύ όμορφη παραλία, με άμμο, ιδανική για κολύμπι. Σίγουρα το καλοκαίρι, θα πρέπει να ήταν αρκετά δημοφιλής. Άλλωστε η περιοχή φημιζόταν για τις ωραίες ακρογιαλιές της.

Έκανε την βόλτα του και σε λίγο γύρισε πάλι πίσω στην Εκκλησία.

Και τότε έπαθε το σοκ. Δίπλα στην είσοδο της μικρής Εκκλησίας, ήταν η όμορφη ύπαρξη που είχε δει στο Καφέ του Αντίρριου. Ήταν μαζί με το ζευγάρι, που είχε δει επίσης εκεί. Μόνο που τώρα ήταν ακόμη πιο ωραία. Φορούσε ένα πολύ ωραίο άσπρο, μεταξωτό, κοντό, εφαρμοστό φόρεμα. Το συνδύαζε με δωδεκάποντες δερμάτινες μαύρες γόβες και μαύρη δερμάτινη τσάντα. Το φόρεμα της, τόνιζε ιδιαίτερα το υπέροχο στήθος της. Και τον ποπό της, επίσης.

Απέμεινε να την κοιτάζει. Οι εκπλήξεις άρχισαν να τον εντυπωσιάζουν. Αλήθεια, πόση πιθανότητα υπήρχε να συμβεί κάτι τέτοιο.

Η Γυναίκα δεν τον είχε δει ακόμη. Ριψοκινδύνεψε να πάρει μία φωτογραφία της με το κινητό του, από σχετική απόσταση. Ευτυχώς δεν τον κατάλαβε. Μετά άρχισε σιγά σιγά να πλησιάζει προς το μέρος της. Όταν είχε πλησιάσει αρκετά, τότε τον είδε. Γύρισε προς το μέρος του και του χαμογέλασε και πάλι. Της χαμογέλασε και εκείνος.

Στο μυαλό του άρχισαν να οργιάζουν οι σκέψεις και τα ερωτήματα. Μήπως τον ήξερε; Και γιατί του χαμογελούσε; Ήξερε πολύ καλά, ποιος ήταν και τι ήταν. Στην δεκαετία των περασμένων πενήντα, δεν ήταν και στα καλύτερα του. Άλλωστε ποτέ δεν ήταν ωραίος. Κάποτε ήταν λίγο γοητευτικός, ίσως. Τώρα όμως όχι. Επίσης ήταν κοντός και είχε κάμποσα επί πλέον κιλά. Άρα δεν ήταν σίγουρα ο τύπος που θα γύριζε να κοιτάξει, μία γυναίκα. Και μάλιστα τόσο ωραία. Το δυνατό του σημείο, ήταν το μυαλό του. Αλλά αυτό θα έπρεπε να προηγηθεί επαφή

και συνομιλία για να το “επιδείξει”. Και δεν εντυπωσίαζε πάντα, φυσικά. Γιατί λοιπόν του έδινε σημασία η συγκεκριμένη κυρία; Από ότι πρόσεξε, δεν χαμογελούσε σε κανέναν άλλο. Άρα δεν ήταν μία γενικευμένη συμπεριφορά της.

Σε λίγο ήρθε η ώρα του μυστηρίου. Ήρθε ο Γαμπρός και μετά από λίγο ήρθε και η Νύφη. Και τότε κατάλαβε γιατί είχαν προσκαλέσει λίγους σχετικά, προσκαλεσμένους. Η Νύφη, δεν ήταν απλώς σε κατάσταση προχωρημένης εγκυμοσύνης, ήταν σχεδόν ετοιμόγεννη!

Η Εκκλησία ήταν μικρή και δεν τους χωρούσε όλους. Προτίμησε να καθίσει έξω, μαζί με άλλους. Η όμορφη ύπαρξη, είχε μπει μέσα στην Εκκλησία.

Το μυστήριο τελείωσε. Τις μπομπονιέρες και τους χαιρετισμούς τους έκαναν έξω από την Εκκλησία σε ένα σκιερό μέρος. Όλοι εύχονταν, χαιρετούσαν και μετά όσοι ήταν προσκαλεσμένοι στην Δεξίωση, κατευθυνόταν στο Ξενοδοχείο.

Έτσι έκανε και εκείνος. Τους ευχήθηκε, τους χαιρέτησε, πήρε την μπομπονιέρα, που είχε υποσχεθεί στην κόρη του, και μετά πήγε στο αυτοκίνητο του. Περίμενε υπομονετικά να φύγουν οι μπροστινοί του και ξεκίνησε και εκείνος. Την όμορφη ύπαρξη, δεν την είχε ξαναδεί.

Αναρωτιόταν, αν θα ήταν και εκείνη προσκαλεσμένη στην Δεξίωση. Ήλπιζε πως, Ναι.

Βράδυ, πια, έφθασε στο Ξενοδοχείο. Ήταν μία πολύ ωραία, πολύ γλυκιά νύχτα. Ο χώρος της Δεξίωσης, ήταν στον Κήπο κοντά στην Πισίνα. Μέσα στην Πισίνα, είχαν βάλει αναμμένα κεριά που επέπλεαν. Και ο στολισμός ήταν πολύ καλός.

Ανέβηκε για λίγο στο δωμάτιο του, φρεσκαρίστηκε, κάλεσε ξανά την κόρη του για να την καληνυχτίσει και μετά κατέβηκε στον χώρο της Δεξίωσης.

Πήγε στον υπεύθυνο, του είπε το όνομα του και εκείνος τον οδήγησε στο Τραπέζι του. Εκπλήξεων συνέχεια. Τον είχαν τοποθετήσει στο ίδιο τραπέζι με την υπέροχη ύπαρξη. Το κάθε τραπέζι είχε έξη θέσεις. Στο συγκεκριμένο καθόντουσαν ήδη, η

υπέροχη ύπαρξη με την παρέα της, άλλο ένα ζευγάρι άγνωστο και εκείνος.

Τον χαιρέτησαν όλοι. Η υπέροχη ύπαρξη, του έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο, του έδωσε το χέρι της και του συστήθηκε σαν Ελένη Κυπραίου. *Η Ωραία Ελένη και ο Μενέλαος,* σκέφτηκε και χαμογέλασε. Μόλις την άγγιξε ήταν σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Προς στιγμή μούδιασε ολόκληρος, αλλά δεν έπαιρνε το χέρι του από το δικό της. Συνήλθε αμέσως, συστήθηκε και κάθισε.

Οι σερβιτόροι άρχισαν να σερβίρουν. Πρώτα κρασί και ορεκτικά. Σε λίγο ήρθαν και οι Νεόνυμφοι. Ακολούθησαν τα τυπικά και η Δεξίωση συνεχίστηκε.

Σερβίρισαν και τα κυρίως πιάτα και σε λίγο άρχισε ο χορός. Παραδοσιακά πρώτα χόρεψε το ζευγάρι και μετά ακολούθησαν και τα υπόλοιπα ζευγάρια. Από το Τραπέζι τους σηκώθηκαν σταδιακά και τα δύο ζευγάρια. Έμειναν οι δύο τους, μόνοι. Η Ελένη, έσπασε πρώτη τον πάγο. Μέχρι εκείνη την στιγμή δεν είχαν ανταλλάξει κουβέντα.

«Εσείς δεν χορεύετε;» Τον ρώτησε.

«Ο χορός δεν είναι το δυνατό μου σημείο!» Της απάντησε χαμογελώντας.

«Ούτε και το δικό μου!» Του απάντησε και εκείνη, επίσης χαμογελώντας.

Στην συζήτηση που ακολούθησε έμαθε ότι είναι Αρχιτεκτόνισσα, διαζευγμένη, χωρίς παιδιά. Του είπε ότι τον είχε ξαναδεί πριν από χρόνια στην Εκδήλωση μίας Εταιρείας που συνεργαζόταν τότε. Τον θυμόταν, επειδή, στην εκδήλωση εκείνη, είχε κάνει μία παρουσίαση που της είχε κάνει εντύπωση. Αφορούσε την εξέλιξη των Υπολογιστικών Συστημάτων.

Άρχισαν μία πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση για διάφορα θέματα. Της είπε ορισμένα πράγματα για τον εαυτό του, στρατηγικά φιλτραρισμένα. *Ευκαιρία να την εντυπωσιάσω,* σκέφτηκε. Αμέσως όμως σκέφτηκε, ότι δεν έπρεπε να το παρακάνει. Συνέχισαν έτσι την συζήτηση τους. Τα ζευγάρια επέστρεψαν από τον χορό τους, αλλά εκείνοι ήταν απορροφημένοι στην συζήτη-

ση τους. Ούτε που κατάλαβαν, πως πέρασε η ώρα. Κάποια στιγμή η Δεξίωση τελείωσε και ο κόσμος άρχισε να αποχωρεί.

Εκείνοι όμως δεν ήθελαν φύγουν ακόμη. Ο Μενέλαος πρότεινε να συνεχίσουν την συζήτηση τους στην Καφετέρια. Πήγαν στην Καφετέρια, αλλά δυστυχώς και εκείνη είχε κλείσει. Ήταν πολύ αργά. Το Ξενοδοχείο είχε 24ωρο Room Service. Και η Παραλία ήταν δίπλα. Ο Μενέλαος πήρε Light Drinks σε μπουκάλια και πρότεινε να πάνε στην Παραλία να τα πιουν. Η Νύχτα ήταν υπέροχη. Η Ελένη, το δέχτηκε σχεδόν με ενθουσιασμό.

Πήγαν στην Παραλία, βρήκαν ένα ωραίο μέρος και κάθισαν στις ξαπλώστρες που είχε το Ξενοδοχείο. Συνέχισαν την συζήτηση τους. Η συζήτηση στράφηκε γύρω από θέματα των σχέσεων. Ο Μενέλαος από την αρχή, είχε σκεφτεί και είχε αποφασίσει, να εκφράζει τις ειλικρινείς απόψεις του. Χωρίς να τις φιλτράρει ή να τις προσαρμόζει ανάλογα με την συνομιλήτρια του, για να την εντυπωσιάσει. Και της το είχε πει, αυτό. Ίσως γιατί ενδόμυχα, δεν περίμενε κάτι από εκείνη. Το θεωρούσε αρκετά απίθανο να προκύψει κάτι μεταξύ τους. Χωρίς αυτό να σήμαινε έλλειψη αυτοπεποίθησης. Μάλλον το έβλεπε πιο ρεαλιστικά και προσγειωμένα. Αυτό που του είχε ξεφύγει, βέβαια, ήταν το θέμα "χημεία". Και εκεί δεν ίσχυαν, οι λογικοί κανόνες. Δεν είχε πάει όμως το μυαλό του, καθόλου σε αυτή την πιθανότητα. Και απελευθερωμένος λοιπόν, έλεγε τις απόψεις του, ακραίες πολλές φορές, χωρίς φόβο και χωρίς πάθος.

Η Ελένη, πανέξυπνη και υπό την επήρεια της "χημείας", τα είχε καταλάβει όλα αυτά. Και ήταν αυτό που την γοήτευε ακόμη περισσότερο. Της είπε για τις σχέσεις του, για την πρώην γυναίκα του, την κοινή ζωή τους και το διαζύγιο του. Όταν τελείωσε, συνειδητοποίησε ότι ίσως το παράκανε. Αλλά είχε ανάγκη να μιλήσει και η Ελένη ήταν τόσο καλή ακροάτρια. Της το είπε και αυτό και ζήτησε συγνώμη. Εκείνη γέλασε και του απάντησε ότι καλά έκανε. Ήταν σειρά της να του μιλήσει για τον πρώην της. Και του ανοίχτηκε και εκείνη πολύ. Η δική της περίπτωση ήταν τραυματική. Ο πρώην της δεν ήταν και τόσο

"καλό" παιδί και παιδεύτηκε πολύ μέχρι να τον χωρίσει. Τελικά επειδή είχε κάνει και αξιόποινες πράξεις, την λύση την έδωσε η Δικαιοσύνη. Είχε καταδικασθεί σε κάθειρξη 25 ετών για διάφορα ποινικά αδικήματα και ήταν στις Φυλακές Κερκύρας.

«Όπως βλέπεις, υπάρχουν και χειρότερα!» Του είπε γελώντας.

Συνέχισαν για αρκετή ώρα την συζήτηση τους. Σε κάποια στιγμή συνειδητοποίησαν, ότι σε λίγο ξημέρωνε. Έτσι αποφάσισαν να πάνε για ύπνο.

«Να σε ρωτήσω κάτι;» Του είπε.

«Ότι θέλεις.»

«Επειδή η ώρα έχει περάσει πολύ και δεν ξέρω αν θα ξυπνήσω εγκαίρως για να επιστρέψω με τους φίλους μου, θα σε πείραζε να επιστρέψω μαζί σου στην Αθήνα;»

«Καλά, το συζητάς; Φυσικά και θα γυρίσουμε μαζί. Θα μου κάνεις παρέα και θα έχουμε την ευκαιρία να συνεχίσουμε την συζήτηση μας.»

«Πολύ ωραία. Το κανονίσαμε λοιπόν. Θα στείλω μήνυμα να μην με περιμένουν.»

Την συνόδευσε στο δωμάτιο της. Καληνυχτίσθηκαν και του έδωσε εντελώς αυθόρμητα, ένα φιλί στο μάγουλο.

Γύρισε και εκείνος στο δωμάτιο του.

Τι απρόβλεπτες καταστάσεις σου συμβαίνουν εκεί που δεν το περιμένεις, σκέφτηκε.

Αισθανόταν πολύ χαρούμενος, σχεδόν ευτυχισμένος. Είχε πολλά χρόνια να νοιώσει έτσι.

Έπεσε στο κρεβάτι του. Μονομιάς του βγήκε η νύστα και κοιμήθηκε βαριά.

2. Επιστροφή στην Αθήνα

Ξύπνησε γύρω στις έντεκα. Πρωτοφανές στα χρονικά. Πολύ σπάνια ξυπνούσε μετά τις εννέα. Αλλά χθες είχε περάσει πολύ καλά, είχε χαλαρώσει και κοιμήθηκε βαθιά.

Αισθανόταν πολύ καλά. Μία πρωτόγνωρη εσωτερική γαλήνη. Η πολύωρη συζήτηση με την Ελένη, του είχε κάνει πολύ καλό.

Είχαν ανταλλάξει κινητά και είχαν συμφωνήσει να μιλήσουν μόλις ξυπνήσουν. Επειδή δεν ήξερε αν είχε ξυπνήσει, προτίμησε να της στείλει μήνυμα. Έστειλε ένα μήνυμα και στην κόρη του και μετά πήγε στο μπάνιο.

Όταν βγήκε, είδε την απάντηση στο μήνυμα του. Η Ελένη, μόλις είχε ξυπνήσει. Του πρότεινε σε μισή ώρα να συναντηθούν στην Καφετέρια.

Χαρούμενος, ετοιμάσθηκε και κατέβηκε στην Καφετέρια. Κάθισε και την περίμενε.

Σε λίγο ήρθε. Ήταν ευδιάθετη, χαμογελαστή και πάλι κούκλα. Τον πλησίασε τον χαιρέτησε και του έσκασε πάλι ένα φιλί στο μάγουλο.

«Θα με κακομάθεις!» Της είπε χαμογελώντας.

«Δεν πειράζει.» Του απάντησε.

Τον ενημέρωσε ότι οι φίλοι της είχαν ήδη φύγει, εδώ και δύο ώρες. Οπότε σωστά είχε σκεφτεί να γυρίσει μαζί του.

Παρήγγειλαν πρωινό και άρχισαν πάλι να συζητούν. Δεν χόρταινε την συζήτηση μαζί της. Συζητούσαν σαν δύο φίλοι που ήξεραν πολύ καιρό ο ένας τον άλλο. Και ήταν πραγματική συζήτηση. Μιλούσαν και οι δύο. Πολλές φορές συμπλήρωνε ο ένας τον άλλο.

Πέρασε έτσι κανένα δίωρο. Μετά αποφάσισαν να φύγουν. Ανέβηκαν στα δωμάτια τους, ετοίμασαν τα πράγματα τους και έφυγαν.

Το ταξίδι Πρέβεζα – Αθήνα, ούτε που το κατάλαβε. Η Ελένη ας ήταν καλά. Δεν είχαν σταματήσει στιγμή να συζητούν.

Είχαν φτάσει σχεδόν στην Αθήνα, όταν ακούστηκε το Κινητό του. Ήταν η κόρη του, που τον ενημέρωνε ότι είχε πάει σε μία φίλη της και θα γύριζε στο σπίτι γύρω στις δέκα το βράδυ.

Η Ελένη τον ρώτησε τι θα έκαναν όταν θα έφθαναν στην Αθήνα. Βασικά τον ευχαρίστησε για το ωραίο διήμερο και του πρότεινε, εάν φυσικά ήθελε και εκείνος να συνεχίσουν την παρέα τους. Ο Μενέλαος, βέβαια άλλο που δεν ήθελε. Την διαβεβαίωσε ότι ήταν το καλύτερο διήμερο που είχε περάσει τα τελευταία πολλά χρόνια. Θα ήθελε πολύ να συνεχίσουν την παρέα τους καθώς και τις συζητήσεις τους.

Τότε τον ρώτησε εάν είχε να κάνει κάτι σήμερα. Την ενημέρωσε για το τηλεφώνημα της κόρης του. Μέχρι τις δέκα το βράδυ, τουλάχιστον, ήταν ελεύθερος.

Η Ελένη τότε, του πρότεινε να πάνε πρώτα στο σπίτι του. Μετά θα την πήγαινε στο δικό της. Ή θα έπαιρνε Ταξί. Άλλωστε ήταν σχετικά κοντά. Εφόσον βέβαια, δεν είχε αντίρρηση.

Και φυσικά δεν είχε. Σε λίγο έφθασαν στο Σπίτι του. Ευτυχώς δεν ήταν ακατάστατο. Και σχετικά ήταν περιποιημένο. Την έβαλε να καθίσει στο Καθιστικό και σερβίρισε ποτά.

Η Ελένη βάλθηκε να περιεργάζεται τις φωτογραφίες που είχε επάνω στο κομοδίνο. Σε μερικές από αυτές ήταν και η πρώην γυναίκα του. Σχολίασε θετικά, το γεγονός ότι δεν την είχε απομονώσει.

«Το γεγονός ότι έχουμε χωρίσει, δεν έχει αλλάξει την σχέση που είχαμε κάποτε. Ούτε το ότι είναι η μητέρα της κόρης μου.» Της εξήγησε.

«Είναι ότι πιο γλυκό και σωστό έχω ακούσει.» Του απάντησε.

Τον πλησίασε, κάθισε δίπλα του στον Καναπέ, πήρε το χέρι του στα δικά της και άρχισε να του λέει, πως είχε νοιώσει όταν τον είδε στο Καφέ του Αντίρριου, χθες. Είχαν μιλήσει πολλές ώρες, αλλά δεν είχαν σχολιάσει καθόλου αυτή την γνωριμία.

Του είπε ότι μόλις διασταυρώθηκαν τα βλέμματα τους, είχε νοιώσει κάτι. Κάτι απροσδιόριστο, αλλά τόσο γλυκό. Χωρίς να

μπορεί να το εξηγήσει, είχε νοιώσει ότι θα τον ξανάβλεπε. Και τον ξαναείδε. Και ένοιωσε πάλι έτσι.

Μετά μίλησε ο Μενέλαος. Της επιβεβαίωσε ότι το ίδιο είχε αισθανθεί και εκείνος. Επίσης της περιέγραψε, πως ένοιωσε όταν τον άγγιξε για πρώτη φορά. Ακόμη και εκείνη την στιγμή που του κρατούσε το χέρι, ένοιωθε περίεργα. Πολύ ωραία, αλλά περίεργα. Σαν μία ροή ενέργειας να περνούσε από το χέρι της και να διαχέονταν σε όλο το κορμί του.

Και η Ελένη, το ίδιο αισθανόταν.

Σταμάτησαν να μιλάνε. Τον κοίταξε στα μάτια και μετά έβαλε και τα δύο της χέρια στο πρόσωπο του. Το κράτησε για λίγο και μετά το έφερε στο δικό της. Τα χείλη τους ενώθηκαν σε ένα καυτό φιλί.

Πρωτόγνωρη εμπειρία. Αυτό το φιλί δεν είχε καμία σχέση με όσα είχε δώσει μέχρι τότε. Και δεν του έλειπαν οι εμπειρίες.

Είχε χάσει την αίσθηση του χώρου και του χρόνου. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να μην τραβήξει τα χείλη του από τα δικά της. Την αγκάλιασε με πάθος και κόλλησε πάλι τα χείλη του στα δικά της. Και μετά ξανά και ξανά.

Μετά από ώρα ξεκόλλησαν επιτέλους. Ήταν και οι δύο μεθυσμένοι από τα απερίγραπτα αισθήματα που ένοιωθαν. Και από ότι καταλάβαινε ήταν απολύτως αμοιβαία.

Κοιτάχτηκαν και μόνον μία σκέψη πέρασε από το μυαλό τους. Άρχισαν βιαστικά να γδύνουν ο ένας τον άλλο. Δεν σκεπτόταν τίποτα άλλο, παρά την ένωση τους.

Έμειναν και δύο γυμνοί. Το θέαμα του γυμνού κορμιού της ήταν υπέροχο. Πέραν πάσης προσδοκίας. Η Ελένη ξάπλωσε στον καναπέ, άνοιξε τα πόδια της και ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή:

«Πάρε με, τώρα!»

Ο Μενέλαος ήρθε επάνω της. Το κορμί του ενώθηκε με το δικό της. Με μία κίνηση μπήκε και έμεινε μέσα της. Ένα απερίγραπτο κύμα ενέργειας πλημμύρισε και τα δύο κορμιά. Έκλεισε τα μάτια του και άρχισε να της κάνει έρωτα. Πρώτη φορά αισθανόταν έτσι. Η ενέργεια πλημμύριζε κάθε κύτταρο του

κορμιού του. Στον εγκέφαλο του ήταν σαν να είχαν ανάψει ταυτόχρονα χίλια έντονα φώτα. Η Ελένη άλλοτε έβγαζε κραυγές και άλλοτε βογκούσε προσπαθώντας να διαχειριστεί τα κύματα ηδονής που ένοιωθε. Η όλη κατάσταση ήταν πολύ έντονη για να κρατήσει πολύ. Σε λίγα λεπτά τελείωσαν.

Στο μυαλό του Μενέλαου, η αποκορύφωση ήταν σαν να έγιναν ταυτόχρονα χίλιες εκρήξεις. Σε μία έντονη κορύφωση τελείωσε μέσα της.

Η Ελένη στα πρόθυρα του οργασμού και εκείνη, μόλις ένοιωσε μέσα της το σπέρμα του, άρχισε να έχει σπασμούς από την υπερβολική ηδονή και τελείωσε δυνατά.

Ο Μενέλαος τραβήχτηκε από μέσα της και εξαντλημένος ξάπλωσε δίπλα της. Πέρασε αρκετός χρόνος μέχρι να συνέλθουν.

Σηκώθηκε και γυμνός όπως ήταν, πήγε στην Κουζίνα και έφερε κρύο νερό. Πρόσφερε ένα ποτήρι στην Ελένη, η οποία το ήπιε μονορούφι. Του ζήτησε και άλλο. Ήπιε έτσι άλλα δύο ποτήρια. Μετά έμεινε να τον κοιτάζει χωρίς να μιλάει. Κάθισε δίπλα της, την πήρε στην αγκαλιά του και εκείνη έγειρε στον ώμο του.

Μερικά λεπτά αργότερα, ανασηκώθηκε, τον κοίταξε βαθιά στα μάτια και τον φίλησε και πάλι.

«Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ ότι θα ένοιωθα έτσι!» Του είπε συγκινημένη.

«Και εγώ το ίδιο αισθάνομαι!» Της απάντησε.

«Ήταν απερίγραπτο, ήταν μεγαλειώδες. Δεν νομίζω να μπορώ να το περιγράψω με λόγια.»

«Έτσι ένοιωσα και εγώ.»

«Και τώρα τι κάνουμε;» Τον ρώτησε ξανά.

«Εσύ τι θέλεις, να κάνουμε;»

Δεν του απάντησε. Με τα χέρια της άρχισε να εξερευνά το κορμί του. Όταν έφτασε στο πέος του άρχισε να το χαϊδεύει απαλά. Μετά έσκυψε και το πήρε στο στόμα της. Η τεχνική της ήταν αξεπέραστη. Όσο και να ήθελε να κρατηθεί, σε λίγα λεπτά είχε τελειώσει στο στόμα της.

Σηκώθηκε, γλείφοντας τα χείλη της. Με τα υγρά ακόμη χείλη της, του έδωσε ένα πολύ παθιασμένο φιλί.

Εκείνος θέλησε να της ανταποδώσει την περιποίηση. Άρχισε να την φιλάει παντού. Ξεκινώντας από το λαιμό της, πέρασε στα υπέροχα, πληθωρικά, στητά στήθη της και μετά στην κοιλιά της. Κινήθηκε προς τα κάτω, αλλά η Ελένη τον σταμάτησε.

Σηκώθηκε και την κοίταξε απορημένος.

«Έχω μία ιδιαιτερότητα, εκεί.» Του είπε.

Εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει. Τι είδους ιδιαιτερότητα, σκέφτηκε. *Αφού μόλις κάναμε έρωτα.*

Η Ελένη κατάλαβε την απορία του. Έβαλε το χέρι της και άνοιξε τα χείλη του αιδοίου της. Χαμογελώντας του έκανε νόημα να κοιτάξει.

Ο Μενέλαος έσκυψε και είδε μία υπερμεγέθη κλειτορίδα στο σχήμα μικρού πέους. Είχε ξαναδεί, αλλά μόνον σε φωτογραφίες. Ήταν σαν κανονικό πέος, αλλά σε μικρογραφία. Την κοίταξε, της χαμογέλασε, την φίλησε και μετά αποφάσισε να ασχοληθεί με την κλειτορίδα της.

Άρχισε να την μαλάζει απαλά. Εκείνη ανταποκρίθηκε και άρχισε να διογκώνεται και να μεγαλώνει. Όσο την χάιδευε τόσο μεγάλωνε. Έφτασε σε μέγεθος τους τρεις πόντους. Η Ελένη το απολάμβανε και αναστέναζε ηδονικά. Έσκυψε επάνω της και άρχισε να την γλύφει. Μάλαζε και έγλυφε την κλειτορίδα της ταυτόχρονα. Ήταν μία πρωτόγνωρη αίσθηση. Η Ελένη πίεσε το κεφάλι του επάνω στο αιδοίο της και ούρλιαξε από την ηδονή. Ο Μενέλαος επιτάχυνε την κίνηση του. Μετά από λίγο η Ελένη, τελείωσε έντονα με κραυγές. Είχε την απορία εάν η κλειτορίδα συμπεριφέρονταν σαν πέος, αλλά δεν είχε καθόλου εκκρίσεις στον οργασμό. Οπότε, ήταν απλά μία υπερμεγέθη κλειτορίδα.

Την αγκάλιασε και την φίλησε τρυφερά. Η Ελένη ήταν ακόμη υπό την επήρεια του οργασμού. Μετά ξέσπασε σε αναφιλητά και τον αγκάλιασε ακόμη πιο δυνατά. Όταν συνήλθε, τον κοίταξε, τον φίλησε με πάθος και του είπε:

«Κανένας άντρας, δεν μου έχει φερθεί έτσι. Ποτέ. Οι περισσότεροι είχαν πρόβλημα με την ιδιαιτερότητα μου.»

«Γιατί, είναι τόσο χαριτωμένη!» Της απάντησε χαμογελώντας.

«Δεν μπορείς να φανταστείς, τι έχω τραβήξει. Κάποτε είχα ένα σοβαρό δεσμό, πηγαίναμε για γάμο. Λίγο πριν το γάμο, ο αρραβωνιαστικός μου, μου ανακοίνωσε ότι δεν μπορούσε να το ξεπεράσει και χωρίσαμε.»

«Συγνώμη, αλλά μάλλον ήσουν με τους λάθος άνδρες!»

«Αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Από όλους τους δεσμούς μου, μόνον ένας με άγγιξε εκεί. Και αυτός ακόμη μετά από λίγο, έφυγε.»

«Θα σου έχει αφήσει απωθημένα, αυτή η κατάσταση;»

«Αρκετά. Αλλά έκανα ψυχανάλυση και τα ξεπέρασα. Φυσικά αυτό είχε επίπτωση στις σχέσεις μου. Εσύ όμως είσαι τόσο διαφορετικός. Και αυτό που μου έδωσες ήταν τόσο φανταστικό. Σε ευχαριστώ πολύ, αγάπη μου.»

Μόλις συνειδητοποίησε τι είπε, δαγκώθηκε.

«Συγνώμη.» Ψέλλισε.

«Γιατί ζητάς συγνώμη;» Την ρώτησε τρυφερά.

«Ξέρεις, ήταν αυθόρμητο. Νοιώθω πολλά συναισθήματα και δεν ξέρω πώς να τα εκφράσω.»

«Ωραία. Έχουμε ήδη μιλήσει πολύ, οπότε ας ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα. Και κυρίως ορισμένους μύθους. Στον έρωτα δεν υπάρχουν κανόνες. Κάνουμε και εκφραζόμαστε, όπως αισθανόμαστε. Ούτε είναι νωρίς, ούτε είναι αργά. Άρα μπορείς και μπορώ να με αποκαλέσεις και να σε αποκαλέσω όπως θέλουμε. Εάν θέλεις να με πεις αγάπη μου, με λες. Εάν θέλω να σε πω λατρεία μου, σε λέω. Σύμφωνοι;»

«Σύμφωνοι. Και σε ευχαριστώ πάρα πολύ.»

«Και μην ξανακούσω ότι είναι νωρίς ή παρόμοιες αηδίες. Το ξέρεις ότι υπάρχουν ζευγάρια, τα οποία είναι χρόνια μαζί και δεν αισθάνθηκαν ποτέ κάτι;»

«Το ξέρω.»

«Να είμαστε ευτυχισμένοι λοιπόν, που εμείς μπορούμε και βιώνουμε τέτοια αισθήματα.»

«Χριστέ μου, πόσο υπέροχος είσαι!» Του είπε, τον αγκάλιασε και τον φίλησε ξανά.

«Μπα, χάλια, είμαι. Κοντός, άσχημος και χοντρός. Αλλά εσύ, είσαι μία θεά. Το κορμί σου δεν παίζετε κορίτσι μου.»

«Μην ξανακούσω να αποκαλέσεις ξανά έτσι τον εαυτό σου. Και ελπίζω να κάνεις πλάκα. Για μένα είσαι κούκλος, θεός. Μου έδωσες τόσα πολλά. Τόσα που δεν περίμενα, ποτέ να νοιώσω. Και μου φέρθηκες τόσο καλά.»

«Ωραία. Τι θα έλεγες τώρα για ένα άλλο γύρο, πριν έρθει η κόρη μου και μας πιάσει στα πράσα!» Της είπε και γέλασε.

Δεν του απάντησε. Έσκυψε πάνω του και άρχισε να του κάνει στοματικό έρωτα. Μετά πήρε θέση στα τέσσερα. Ο Μενέλαος πήγε από πίσω της. Σάλιωσε το πέος του και μπήκε μέσα της δυνατά. Έκαναν ένα δυνατό έρωτα και τελείωσαν και οι δύο ταυτόχρονα. Μετά εκείνη, βάλθηκε να γλύφει και να καθαρίζει το πέος του.

Πάλι δίψασαν και ο Μενέλαος πήγε και έφερε παγωμένες λεμονάδες από το ψυγείο.

Τις ήπιαν και μετά ντύθηκαν.

«Δεν θέλω να πάω σπίτι μου.» Του είπε ναζιάρικα. «Δεν θέλω να φύγω από κοντά σου. Θέλω να κοιμηθούμε μαζί. Να με έχεις αγκαλιά όλη την νύχτα. Αλλά μάλλον αυτό δεν γίνεται, έτσι;»

«Και ποιος σου είπε ότι δεν γίνεται!» Της απάντησε.

«Και η κόρη σου; Τι θα πει;»

«Η Έμα, η κόρη μου, είναι εξελιγμένο παιδί. Από την αρχή έχουμε καθορίσει ορισμένους κανόνες. Έχει αποδεχτεί ότι υπάρχει ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Βέβαια, είναι αλήθεια ότι τα δύο χρόνια που μένει μαζί μου, δεν έχω κάνει σοβαρό δεσμό και δεν έχει δει γυναίκα στο σπίτι. Αλλά πάντα υπάρχει η πρώτη φορά.»

«Σοβαρά; Θέλεις να μου πεις ότι δεν υπάρχει θέμα να με δει και να μείνω εδώ;»

«Σοβαρότατα. Αυτό θέλω να πω. Και επειδή την ξέρω, θα σε συμπαθήσει αμέσως. Άσε δε, που μπορεί να έχετε και ένα κοινό σημείο.»

«Αλήθεια; Ποιό;»

«Φέτος πηγαίνει δευτέρα Λυκείου και πρέπει να διαλέξει κατεύθυνση. Το έχουμε συζητήσει και η Αρχιτεκτονική είναι μέσα στις επιλογές της. Την γοητεύει η ιδέα της δημιουργίας και σχεδιάζει από μικρή.»

«Μπράβο. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο χαίρομαι. Πιστεύω ότι μπορώ να την βοηθήσω πολύ.»

«Είδες, λοιπόν. Οπότε εάν θέλεις να μείνεις, μένεις χωρίς πρόβλημα.»

«Εντάξει. Επειδή όμως αρχίζω και αισθάνομαι διάφορα πράγματα, μπορούμε για λίγο να μιλήσουμε σοβαρά;»

«Φυσικά. Σε ακούω.»

«Θα ήθελα να με ακούσεις προσεκτικά, χωρίς να με διακόψεις. Αυτό εμένα δεν μου έχει ξανασυμβεί. Και εννοώ δύο πράγματα. Από την μία, αυτή η πληθώρα αισθημάτων και συναισθημάτων, που με έχει πλημμυρίσει. Από την άλλη η προσέγγιση και το υπέροχο φέρσιμο σου. Έχεις μπει μέσα στα κύτταρα μου και δεν μπορώ να ζήσω πλέον χωρίς εσένα. Είμαι τρελή και παλαβή για σένα και δεν διστάζω να το παραδεχτώ. Και αυτό για μένα, είναι πρωτόγνωρο. Όσοι με γνωρίζουν καλά, μπορούν να στο διαβεβαιώσουν. Δεν ξέρω για τα δικά σου αισθήματα, αλλά ήθελα να ξέρεις τα δικά μου.»

Λέγοντας αυτά σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε διστακτικά στα μάτια. Διέκρινε ένα φόβο στο βλέμμα της. Την αγκάλιασε και την φίλησε γλυκά.

«Χαίρομαι πάρα πολύ, που μου τα είπες όλα αυτά. Φυσικά χαίρομαι περισσότερο για αυτά που μπόρεσα να σου δώσω. Θα ήθελα να σε διαβεβαιώσω, ότι τα αισθήματα είναι αμοιβαία. Και για εμένα είναι κάτι πρωτόγνωρο. Και το ένοιωσα με το πρώτο βλέμμα σου. Και βεβαίως και εγώ θέλω να είμαι συνέχεια μαζί σου.»

«Αγάπη μου, σοβαρά; Μπορώ να σε λέω αγάπη μου, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά και μπορείς, λατρεία μου. Μπορείς να με λες όπως θέλεις και όπως αισθάνεσαι.»

«Τέλεια. Άρα είμαστε μαζί. Άρα έχουμε σχέση.»

«Μαζί χαρά μου. Εάν το θέλεις είμαστε μαζί. Και θα είμαστε μαζί για όσο το θέλουμε.»

«Και μπορούμε να το ανακοινώσουμε; Ή μήπως βιάζομαι;»

«Εάν θέλεις το ανακοινώνουμε. Και δεν βιάζεσαι. Κάνε ότι λέει η καρδιά σου. Εγώ αυτό που θέλω, είναι να μην κάνουμε πράγματα που δεν θέλουμε. Επίσης σιχαίνομαι τα πρέπει.»

«Και τι θα πούμε στην κόρη σου, τώρα που θα έρθει;»

«Τι θέλεις να της πούμε;»

«Εννοώ, μπορούμε να της το πούμε; Ότι είμαστε μαζί.»

«Κατάλαβα. Άστο πάνω μου.»

«Ωραία. Αφού θα μείνω σήμερα εδώ, να πάμε να φέρουμε τις βαλίτσες μου για να έχω κάτι να βάλω;»

«Και βέβαια, πάμε.»

Πήγαν στο αυτοκίνητο του και μετέφεραν και τις δικές της βαλίτσες στην Κρεβατοκάμαρα του.

Η ώρα ήταν σχεδόν δέκα, οπότε κάθισαν στο Καθιστικό και περίμεναν την Έμα.

Η Έμα ήρθε λίγο μετά τις δέκα. Άνοιξε με τα κλειδιά της, μπήκε μέσα και προχώρησε στο Καθιστικό. Πρώτα είδε την Ελένη και μετά τον Μενέλαο.

Χαμογέλασε αμήχανα και πήγε και φίλησε τον Πατέρα της.

«Γεια σου, Χαρά μου.» Της είπε εκείνος και την φίλησε. «Να σου συστήσω την Ελένη. Ήμασταν μαζί στον Γάμο και μου έκανε παρέα στο ταξίδι της επιστροφής.»

Η Έμα της χαμογέλασε και την χαιρέτησε με μία ελαφρά χειραψία. Μετά πήγε και κάθισε στον διπλανό καναπέ. Την κοίταξε διακριτικά, προσπαθώντας να καταλάβει τι συμβαίνει. Ποτέ άλλοτε δεν είχε δει γυναίκα στο Σπίτι.

«Η Ελένη, ξέρεις, είναι Αρχιτεκτόνισσα.» Συνέχισε ο Μενέλαος. «Και από ότι έχω καταλάβει, θα πρέπει να είναι πολύ καλή.»

«Σοβαρά;» Είπε η Έμα και το πρόσωπο της φωτίστηκε.

Ο πάγος, είχε σπάσει.

«Δεν ξέρω εάν είμαι καλή. Θα το κρίνουν οι άλλοι αυτό.» Απάντησε χαμογελώντας η Ελένη.

«Πες μου τι έχεις κτίσει;» Ρώτησε ανυπόμονα η Έμα.

Ο Μενέλαος, κάτι πήγε να πει, αλλά η Ελένη δεν τον άφησε.

«Καλύτερα να σου δείξω και εσύ θα κρίνεις.» Είπε στην Έμα.

Πήγε μέσα στην Κρεβατοκάμαρα για να φέρει τον φορητό της υπολογιστή.

Η Έμα βρήκε ευκαιρία και τον ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Τρέχει κάτι μεταξύ σας;»

«Νομίζω πως Ναι. Θα δείξει.» Της απάντησε.

«Πολύ ωραία Γυναίκα. Και επιστήμονας. Μου αρέσει!»

«Μήπως έχεις πρόβλημα;» Την ρώτησε.

«Εγώ τι πρόβλημα να έχω. Δική σου ζωή είναι.» Του απάντησε χαμογελώντας.

Η Ελένη επέστρεψε με το φορητό της υπολογιστή. Τον άναψε και τις έδειξε φωτογραφίες από διάφορα κτίρια που είχε σχεδιάσει και οικοδομήσει. Η αλήθεια ήταν ότι ήταν πολύ εντυπωσιακά. Κυρίως ένα ολόκληρο συγκρότημα από κατοικίες που είχε χτίσει στην Ελβετία. Αυτό το συγκρότημα είχε κερδίσει το βραβείο Καινοτομίας για το 2006.

Η Έμα, αλλά και ο Μενέλαος, ήταν πολύ εντυπωσιασμένοι. Δεν περίμεναν και οι δύο να είναι τόσο καλή. Και διάσημη επίσης. Η Έμα έκανε μία αναζήτηση στο Internet και τα αποτελέσματα ήταν ακόμη πιο εντυπωσιακά. Η Ευρωπαϊκή Ένωση Αρχιτεκτόνων την είχε μέσα στην πρώτη δεκάδα των Αρχιτεκτόνων της Ευρώπης. Ανάφερε και ορισμένες διακρίσεις, τις οποίες η Ελένη δεν τις είχε πει καν.

Η Έμα, άρχισε να της κάνει βροχή από ερωτήσεις σχετικά με το επάγγελμα της. Ο Μενέλαος της είπε να είναι πιο διακριτική και να μην την κουράζει, αλλά ούτε που του έδωσε σημασία. Η Ελένη, διευκρίνισε ότι δεν είχε πρόβλημα και απάντησε όσο πιο καλά μπορούσε στις ερωτήσεις της.

Πέρασαν αρκετή ώρα, έτσι. Κάποια στιγμή, ο Μενέλαος, υπενθύμισε ευγενικά στην Έμα, ότι αύριο έχει σχολείο και θα πρέπει να ξυπνήσει νωρίς.

Η Έμα, το κατάλαβε και σταμάτησε τις ερωτήσεις. Ρώτησε την Ελένη εάν θα την ξαναδεί. Και εκείνη της απάντησε, ότι εάν ήθελε μπορούσε να την βλέπει συνέχεια. Μετά με ένα πονηρό χαμόγελο, την ρώτησε εάν θα έμεινε εκεί το βράδυ. Η Ελένη, επίσης χαμογελώντας, την ρώτησε εάν εκείνη ήθελε να μείνει εκεί το βράδυ, ή είχε κάποιο θέμα.

«Εγώ τι θέμα, να έχω.» Της απάντησε. «Χαρά μου να βλέπω τον Μπαμπά μου, χαρούμενο. Και είναι η πρώτη φορά, ξέρεις, που τον βλέπω έτσι. Σε αυτό το Σπίτι, κάνουμε συλλογή από προβλήματα.»

«Ε, αφού είναι έτσι, τότε θα μείνω. Και αύριο το απόγευμα θα συνεχίσουμε την συζήτηση μας.»

«Μετά βέβαια, από τα μαθήματα που θα έχει κάνει ήδη, η Έμα.» Διευκρίνισε ο Μενέλαος.

«Φυσικά.» Συμφώνησε και η Ελένη.

Έτσι, συμφώνησαν όλοι να τα πούνε ξανά αύριο το βραδάκι.

«Ωραία, λοιπόν. Εγώ πάω για ύπνο. Ελένη μου, χάρηκα πάρα πολύ. Θα σε ξαναδώ αύριο. Καληνύχτα.»

Πήγε και φίλησε τον Πατέρα της και μετά αγκάλιασε και φίλησε και την Ελένη. Την αγκάλιασε και την φίλησε και εκείνη.

«Και φρόνιμα, έτσι.» Τους είπε γελώντας και πήγε στο δωμάτιο της.

«Είναι πολύ καλό παιδί. Θα πρέπει να έχεις ασχοληθεί πολύ μαζί της. Και έχεις κάνει καλή δουλειά.» Του είπε.

«Το ελπίζω.» Της απάντησε.

Κάθισαν στον Καναπέ και η Ελένη έγειρε επάνω του. Χαλάρωσαν, χωρίς να μιλάνε.

Μετά από ώρα, πήγαν στην Κρεβατοκάμαρα του. Γδύθηκαν και γυμνοί ξάπλωσαν στο κρεβάτι του. Έκαναν έρωτα, τρυφερά και απαλά, σαν παλιοί εραστές.

Ο Μενέλαος της εξήγησε ότι το πρωί, θα ξυπνούσε νωρίς για να πάει την Έμα, στο σχολείο. Μετά θα γύριζε και θα ερχόταν πάλι στο κρεβάτι τους. Την φίλησε, την καληνύχτισε και κοιμήθηκαν.